XXVII. évfolyam, 30. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1971. július 29.

Ludas Matyi

AZ AUTÓBÖRZÉN

— *A biciklit ráadásul adom, hogy legyen mivel közlekednie...*

KEDVES LUDAS!

RANGSOROLÁS

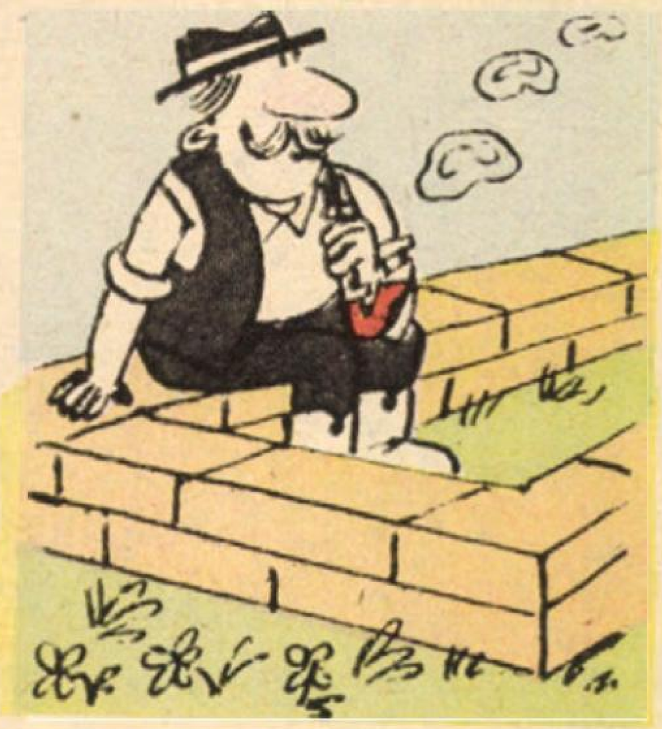
Tavaly tavasszal az árvíz és a belvizek nagyon sok lakóházat tönkretettek Kiszomboron is. Közülük jó néhánynak az újjáépítését a Szegedi Termelőszövetkezetek Építőipari Vállalkozása (TÖVÁLL) vállalta magára. Ezzel a céggel kötött megállapodást többek között Szőke Mihályné, a napközi otthon vezetője is. A szerződés szerint a vállalatnak 1970. november elsejéig kellett volna a lakáskulcsokat átadni.

Hát a TÖVÁLL aztán be is adta a kulcsot. De sajnos, nem a lakóknak...

Ez év tavaszán ajánlott levelet kapott 18 kiszombori család, melyben közölték, hogy a vállalat — egyoldalúan — a szerződést felmondja. Az történt ugyanis, hogy a TÖVÁLL közben, más ügyekből kifolyólag, tönkrement és csendben kimúlt. (Temetéséről később történik intézkedés.) Jelenleg egy Felszámoló Bizottság intézi az ügyeket, miközben folyik az ügyészségi és rendőrségi vizsgálat.

Szőke Mihályné házának mindössze csak az alapjait rakták le, az elvégzett munka és a beépített anyag értéke tízezer forintot sem tesz ki. Ennek ellenére Szőke Mihályné OTP-számlájáról csaknem hetvenezer forintot emelt le a TÖVÁLL. Hasonlóképpen járt Szűcs Mátyás is, nála is csak az alapozásig jutottak el, de az OTP-kölcsönéből 80 ezer forintot használtak fel.

A pórul járt kiszombori családok most már kerestek más kivitelezőt a munkákra, és sürgősen kellene

nekik az a pénz, amit a TÖVÁLL felvett az OTP-kölcsönükből, hiszen ebből tudnák a hiányzó anyagot megvásárolni és az új kivitelezőt fizetni.

A TÖVÁLL egy pillanatig sem tagadja az adósságát és hajlandónak mutatkozna a visszafizetésére. A Felszámoló Bizottságnak van egy precíz kimutatása, miszerint kiszombori építtetőinek 1 075 500 forinttal tartozik a TÖVÁLL. Csakhogy: a 6/967 számú MÉM rendelet 251. szakasza megszabja, pontosabban: *rangsorolja*, hogy egy ilyen bukott vállalkozásnak milyen sorrendben kell kielégíteni hitelezőit. Első helyeken az állami és szövetkezeti szektorhoz tartozó szervek állanak, csak az ötödik — utolsó előtti — helyen következnek a „más külső szervek és személyek".

Sajnos, ebbe a kategóriába tartozna Szőke Mihályné, Szűcs Mátyás és a többi kiszombori építtető. Ám Szőkéné a múlt év közepe óta egy iskolai szertárban lakik a két fiával együtt; Szűcs Mályás is egy égre nyíló helyiségben szűkösködik családjával. Nekik igazán nincs idejük kivárni, míg a rangsorolás szerint végre rájuk is sor kerül, mert az hónapokba vagy esztendőkbe telhet még. Nekik pedig őszre tető kellene a fejük fölé.

Parancsoló szükséglet tehát a rangsorolást megváltoztatni, úgy, hogy a TÖVÁLL mindenekelőtt ezt az egymilliós adósságát rendezze, hogy Szőkénéék és a többiek, a több mint egy esztendős kálvária után, végre felépíthessék a házukat!

(radványi)

HELYBIZTOSÍTÁS

Július 7-én száz általános iskolás gyermeket vittünk Egerből Sátoraljaújhelyre, SZOT-üdültetésre. A SZOT tájékoztatása szerint a MÁV-nál biztosították a helyünket. Füzesabonyban viszont kiderült, hogy a dolog valahol elakadt. Izgalmas felszállás után elhatároztuk, hogy még egyszer nem bízunk a szerencsében és miskolci várakozási időnk alatt megérdeklődjük további sorsunkat. A forgalmi iroda piros karszalagos tisztje készségesen közölte velünk: Szerencstől sincs biztosított helyünk. Amikor arra kértem, hogy szóljon át a szerencsi állomásra érdekünkben, mereven elutasított, mondván:

1. Csak táviratra hajlandó cselekedni.

2. Önkényes cselekedetért nagyon megbüntetnék.

3. Nem lehet az egész szerelvényt lefoglalni és mi már a „sokadikak" vagyunk.

Ennyi érv előtt meg kell hajolni, de azért száz gyermek biztonságos utazása is érdemel némi figyelmet. Az egyik, velünk utazó vasutas szülő megkérte a vonatunkat indító forgalmistát, hogy

próbáljon nekünk helyet biztosítani Szerencsen. Erre ígéretet kaptunk tőle és el is indult vonatunk Szerencs felé. Géphiba miatt nagy késéssel érkeztünk meg és sokat izgultunk, hogy megvár-e bennünket a sátoraljaújhelyi vonat, és ha igen, akkor is mi lesz majd az átszállásnál? Kár volt az izgalomért! A szerelvény egy kocsiját a mi számunkra tartogatták. Ezek szerint az indító forgalmista:

1. Élő szóra is hajlandó volt cselekedni.

2. Nem félt a büntetéstől.

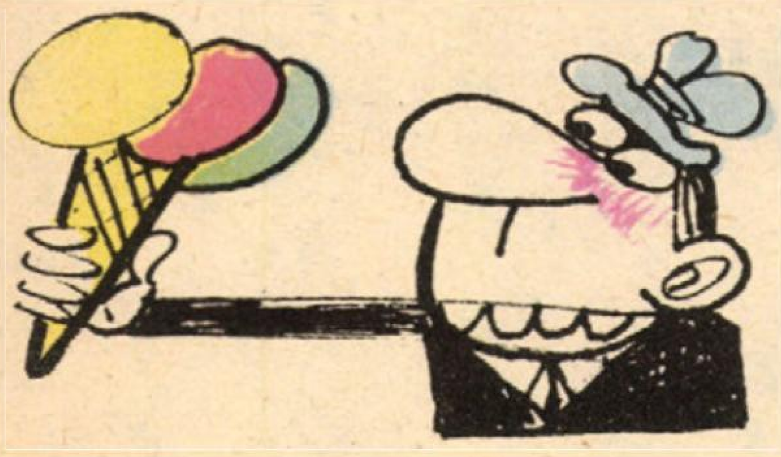
3. Nem találta soknak, hogy a miénkkel együtt 1 (azaz egy) foglalt kocsi legyen egy szerelvényen.

Mindezeket főleg azért írtam le, hogy felhívjam a figyelmet: a „szabály, az szabály" szemlélet még megtalálható és esetenként sok bosszúságot szerez.

Bálint József tanár
Eger

FAGYI KETRECBEN

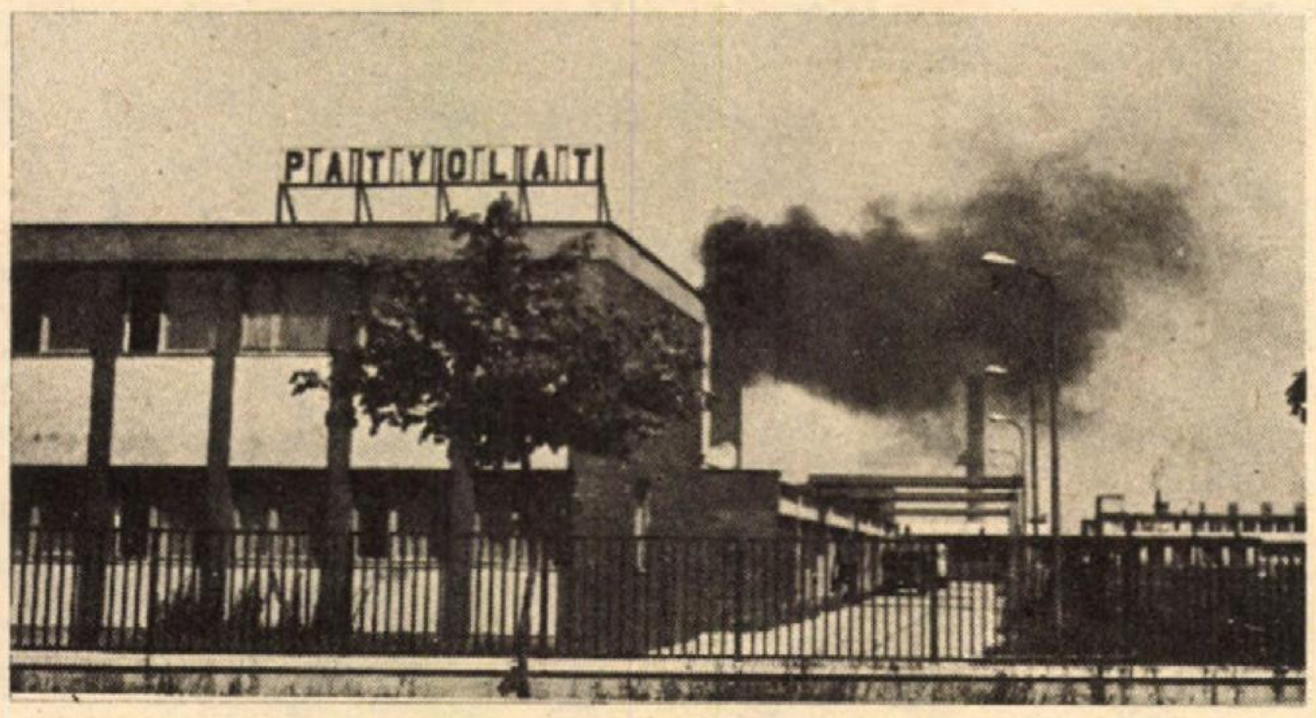
Előbb nem akartam hinni a szememnek, amikor a kétforintos fagylaltom „ennivaló" kis ostyatasakjába véletlenül bepillantottam: a tasak kétharmad része tölcsérforma, mint mindig is volt. De a keskenyebb vége a tölcsérnek, vagyis az a része, ahová a fagylaltadag (a köteles adag!) egyharmad részének kellene helyet kapnia, két kis rekesszel négyfelé

van osztva, úgyhogy abba sem a tojás alakú kanállal, sem az automataadagolóval nem lehet fagylaltot rakni! Ez a tölcsérrész üres marad! Vagyis a zseniális rekesztalálmány egyharmadával csökkenti a fagylaltporciót, ami — ugyebár — a tisztességes kereskedői hasznon kívül — 33 százalékos — tisztességtelen hasznot jelent! Ez — Nagybudapestre számítva — százezrekre rúg! Azt kellene ketrecbe tenni, aki ezt a ketrecet kitalálta! S mutogatni. De úgy, hogy kétharmad része — kilátsszék...

(gy. f.)

A PATYOLAT MINDENT TISZTÍT...

Csak épp a városunk levegőjét szennyezi be! A Patyolat szombathelyi üzeméről készítettem ezt a felvételt, egy olyan időpontban, amikor teljes gőzzel, gázzal és korommal dolgozott.

S. Ö.
Szombathely

ELŐFIZETÉSES TEJ

A hétvégét *Balatongyörökön* töltöttük és ott egy csodálatos újítással ismerkedtünk meg. Szombaton elmentem a 67. számú boltba tejet venni, de nem kaptam. Másnap már nyitás előtt odamentem. Volt is tej, de mégsem kaptam. Sokan jártunk így, gyerekes anyák is voltak köztünk. Ugyanis a bolt vezetője kijelentette, hogy csak az kap tejet, aki hétfőn előjegyeztette és egész héten hordta. Reklamálásomra kijelentette, hogy hiába vitatkozom, tejet nem kapok. Jó, hogy ezt a rendszert a kenyérre még nem vezették be!

Egy üdülőhelyen, ahol hét végén ezrek keresik fel a boltokat, nem hiszem, hogy egy ilyen „újítás" nagy örömöt szerezne.

Burián Jánosné
Szombathely

AZ ELŐZÉKENY TAXI

Július 12-én este taxit rendeltem másnap $^3/_4$6 órára, hogy a Pasaréti út elején levő lakásomról a Déli pályaudvarra vigyen.

A rendelést előjegyző megkérdezte: „Ha nincs közeli állomáson, küldhetjük messzebbről?' Igennel válaszoltam.

Július 13-án reggel $^1/_2$6-kor megállt a JA 76—67 számú taxi a házunk előtt. Amikor $^3/_4$6-kor beszálltunk, 27 forintot mutatott az óra. A lakásomtól mintegy háromszáz méterre levő taxiállomáson (a Fogasnál), amely előtt elhaladtunk, hat taxi állt. A taxi gépkocsivezetője elmondta, hogy őt a

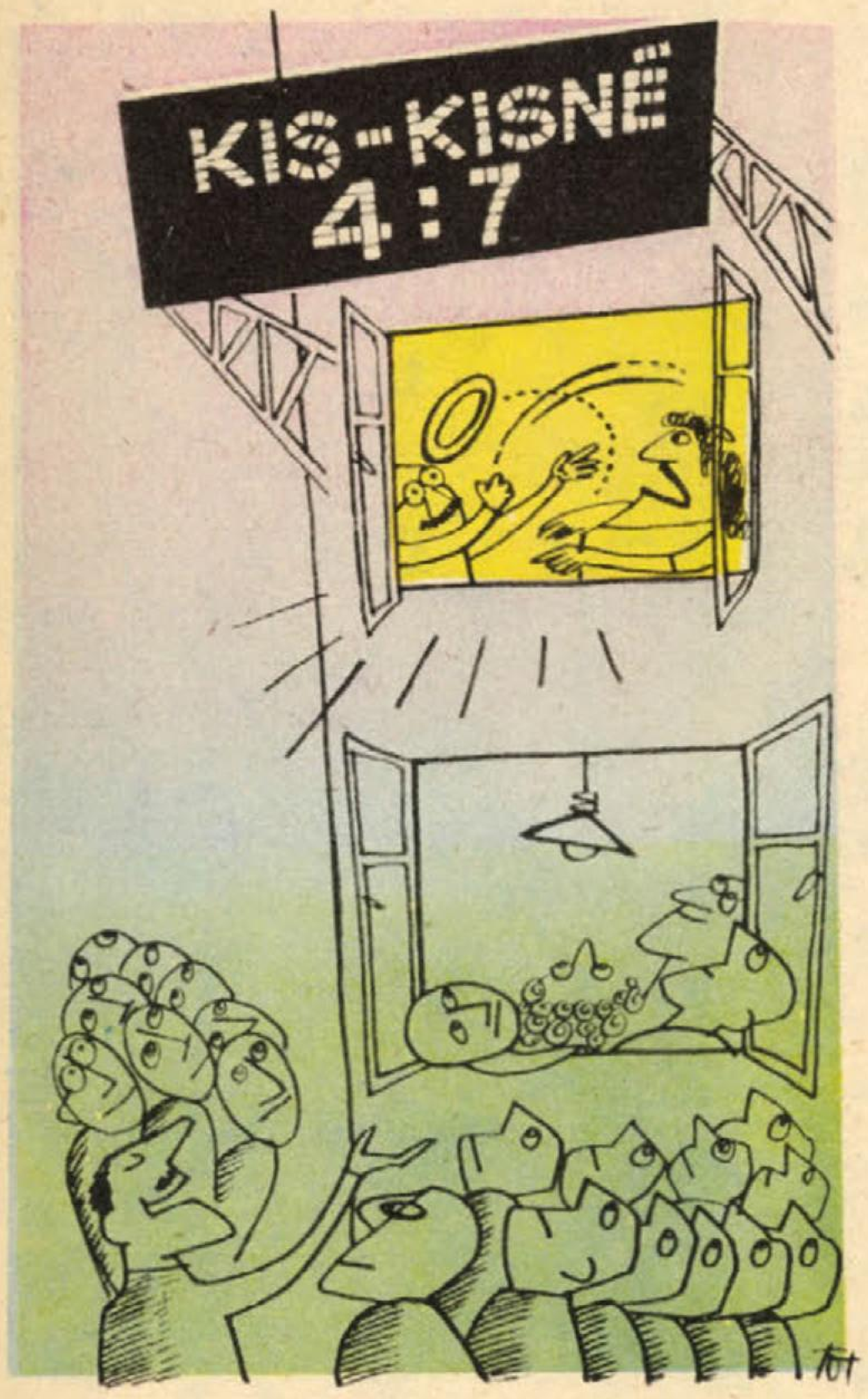
Déli pályaudvarról irányították hozzám.

Kérdezem: Miért onnan? Miért kell nekem a Taxi-vállalatot finanszíroznom?

Talán azért, mert ha nem fizetek ekkora felárat, nem kapok reggel taxit, noha előző este már megrendeltem? Ezt fel sem tételezem a Taxi-vállalatról, de ha így van, miért nem közlik az előrerendelés pótdíjának az összegét a megrendelővel?

S. L.

NAGYVONALÚ LAKÓBIZOTTSÁG

– A legmodernebb találatjelzőt szereltük fel.

UTÁNPÓTLÁS INDOKÍNÁBAN

ÁTTÖRŐ SIKER

Napjaink hőse a táncdalénekes, de az olasz Claudio Villa esetében bebizonyosodott, hogy sikerből is megárt a sok. Villa Reggio Calabriában, a labdarúgópályán adott hangversenyt 15 000 lelkes néző előtt, majd a kórházban tért magához.

Az történt ugyanis, hogy „Nem az eső . . ." című énekszáma közben az örületig fellelkesült közönség az emelvényre rohant,

ölelni, csókolni kezdték a nagyszerű énekest, s mire a rendőrség szétoszlatta a művész iránt ilyen megkapóan fogékony tömeget, az énekes már eszméletlenül feküdt a földön.

– Két bordám törték össze! – mondta büszkén az énekes – Ezt csinálja utánam Elvis Presley vagy a Rolling Stones!

ISTEN UTÁN AZ ELSŐ

1

Az autó iszonyatos sebességgel rohant az országúton, és én fél szemmel Bélát figyeltem, aki a kormánykeréknél ült. A gépkocsivezető olyan, mint a hajóskapitány a hajóján: élet-halál ura, Isten után az első, és azt teheti velünk, amit akar.

De milyen jogai vannak a legénységnek, azaz az utasoknak?

— Gyújtsd meg a cigarettámat! — reccsent rám a kapitány, és én szó nélkül engedelmeskedtem. A kezem reszketett, amikor meggyújtottam a gyufát, és átkoztam a pillanatot, amikor az autó fedélzetére léptem.

2

— Miért kell úgy rohannod? — kérdeztem a vezetőt. — Mehetnénk lassabban is . . .

Béla eszelősen felkacagott, és nekem a hátamon végigfutott a hideg. „Ez megőrült! Mindnyájan a pusztulásba rohanunk." Később, véletlenül, kinyitottam a kesztyűtartót és rémülten láttam, hogy nem kesztyű van benne, hanem egy kilencágú macska. Így nevezik azt a korbácsot, amellyel engedelmességre tanítják a matrózokat.

— Nem szeretem, ha beleszólnak a munkámba! Az autómban én vagyok az úr! — mondta ellentmondást nem tűrő hangon Béla, és rátaposott a gázra.

3

„Megőrült. Most már biztos. Egy őrült kapitányra bíztam az életemet, és nekem még annyi jogom sincs, mint egy matróznak. Nem ismerem a tengerésztörvényeket, de azt tudom, hogy vannak olyan esetek, amikor a matrózok fellázadhatnak és leválthatják a hajó parancsnokát. Rólunk azonban elfeledkezett a KRESZ, és az utasok ki vannak szolgáltatva a gépkocsivezetőnek."

— Éhes vagyok! Adj a számba egy falatot! — kiáltott rám Béla kapitány és én, mint egy hajóinas, illetve autóinas, elkészítettem a tízóraiját.

4

A hátsó ülésen ülők fogvacogva, szótlanul figyelték az eseményeket.

— Csináljunk valamit — súgtam hátra. — Amíg nem késő . . .

— Semmit sem tehetünk.

— De igen — mondta az egyik utas. — Imádkozhatunk.

— Miről pusmogtok? — kérdezte a kapitány. — Hallani szeretném . . . Féltek, ugye? — kacagott fel újra Béla, és hogy ránk ijesszen, eleresztette a kormányt.

5

A Bounty matrózainak lázadása jutott az eszembe, akik megölték a kapitányukat és partra szálltak egy szigeten, amely távol esett minden hajójárattól. Öljük meg Bélát? Nem, azt nem lehet, lecsuknának érte, és távol eső sziget sincs a közelben, ahol partra szállhatnánk. Tehetetlenek vagyunk. Ha Béla megtudja, mit forgatunk a fejünkben, képes vasra veretni minket, mert ő nem olyan fiú, akinek egy vasa sincs. Vagy begyömöszöl minket a csomagtartóba, ahol aztán meggebedhetünk.

A lázadás reménytelennek látszott . . .

6

Talán mégsem . . . Mi lenne, ha azt mondanám neki: a legénység úgy döntött, hogy átveszi az autó vezetését. Ha ellenszegül a határozatnak, erőszakot alkalmazunk és útközben kiteszszük valahol, néhány szendviccsel és egy termosz feketekávéval.

— Énekeljetek! — dörrent ránk a kapitány. — Énekeljetek valamit, mert unatkozom!

A legénység rázendített a Zöld a kukorica, Kati című dalra.

7

„Mindennek a KRESZ az oka! A közlekedési rendszabályok alkotóinak meg kellett volna határozniuk: hogyan és milyen körülmények között válthatják le az utasok — menetközben — egy gépkocsi vezetőjét."

— Mi az, miért nem énekeltek? — ordított fel Béla, amikor abbahagytuk az éneklést. — Énekeljetek tovább! Álmos vagyok!

Uram, irgalmazz nekünk!

8

Pontosan egy óra alatt értünk le Berkenye-Csesznekre.

— Rekordidő — mondta elégedetten Béla.

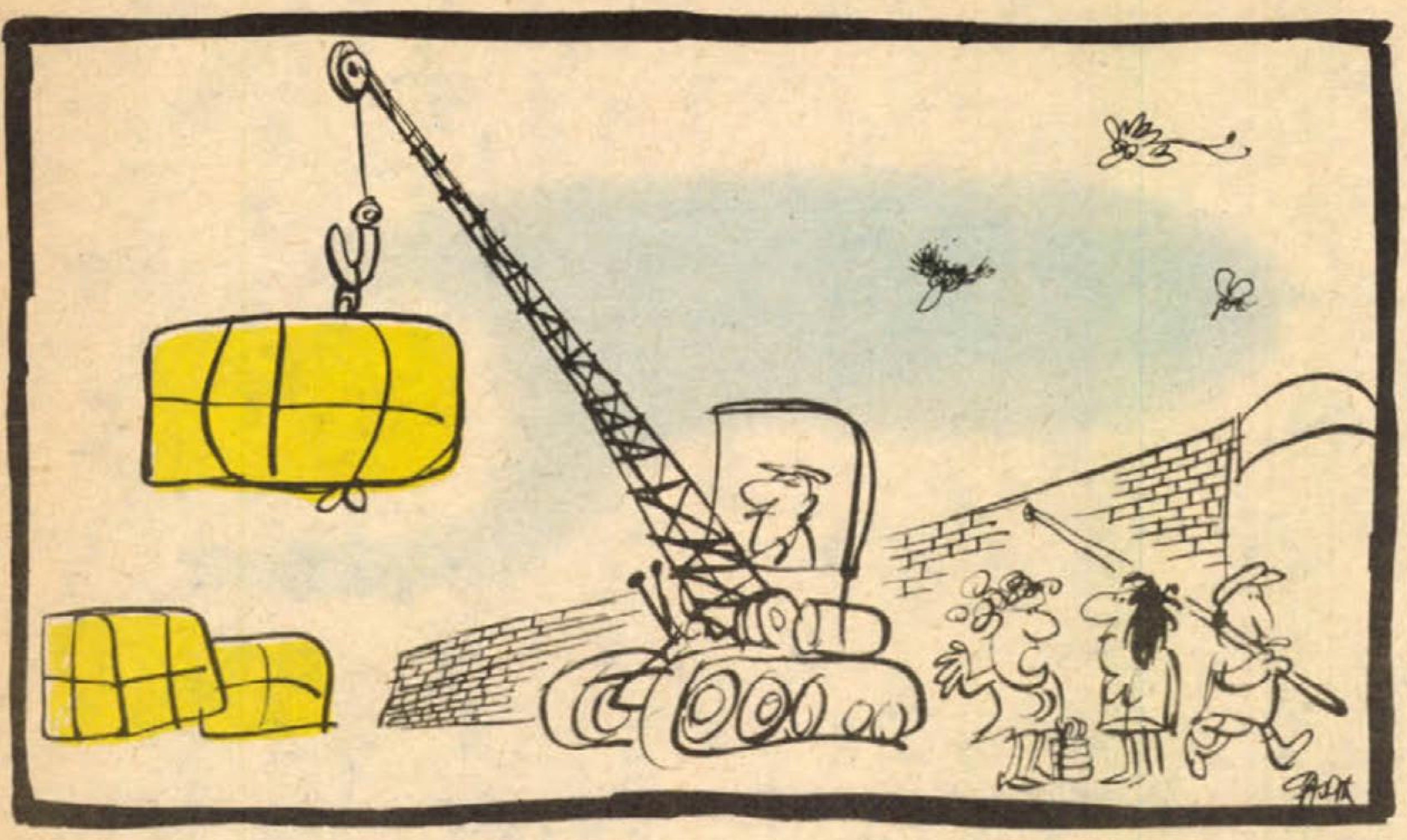
— Szép teljesítmény — bosszantottam csak azért is —, de a múlt hónapban egy ismerősöm ötven perc alatt tette meg ugyanezt az utat . . .

Aztán kiszálltunk az autóból. Először a gyerekek, majd az asszonyok, végül a férfiak. Béla utolsónak hagyta el az autóját. Úgy, ahogy az egy kapitányhoz illik.

Mikes György

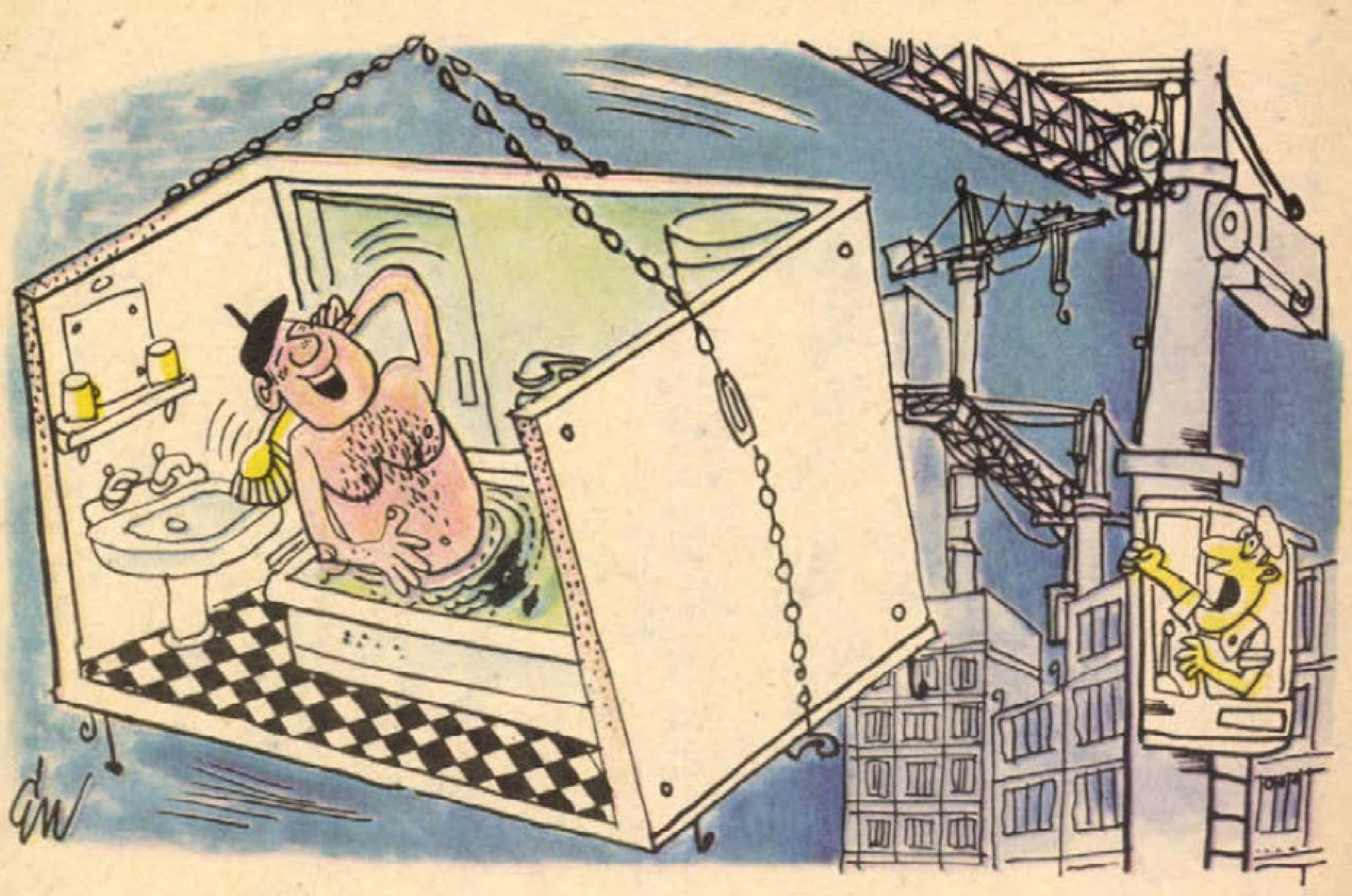

SZEMREHÁNYÁS

– Bezzeg otthon még egy csikket sem vesz fel a szőnyegről!

ELŐRE GYÁRTOTT FÜRDŐSZOBAELEM KÁNIKULÁBAN

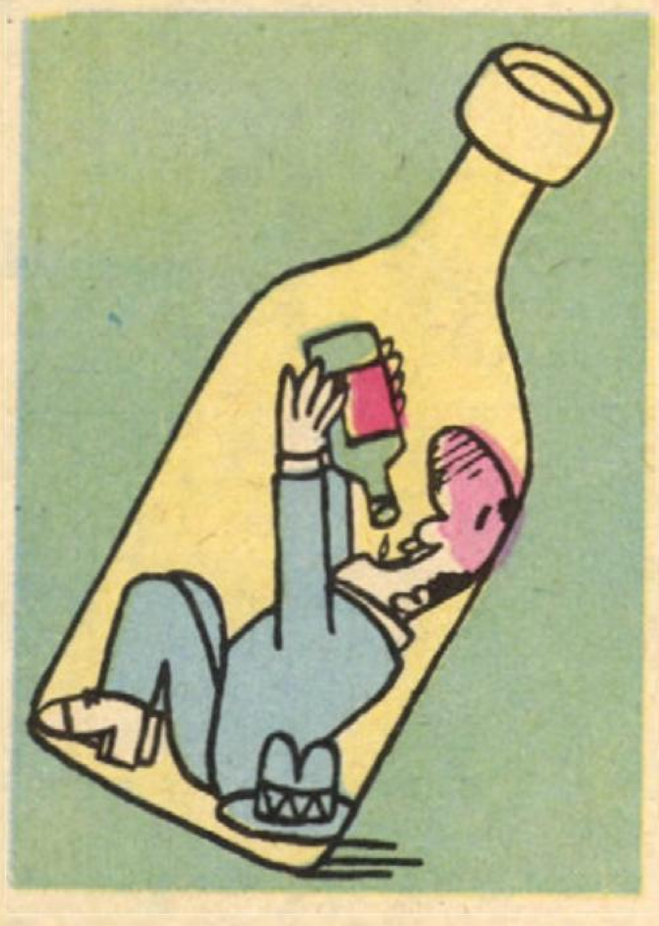
KÜSZKÖDÜNK, KÜSZKÖDÜNK...

Egészségügyi miniszterünk a minap nyilatkozott a sajtónak: az utóbbi években az alkoholfogyasztás nálunk is tovább emelkedett, különösen aggasztó, hogy leggyorsabban a tömény italok fogyasztása nőtt, és ideje lenne, hogy végre *társadalmi méretekben* meggátoljuk az italozás mérhetetlen tovább terjedését.

Mondanom sem kell, hogy teljes mértékben egyetértek egészségügyi miniszterünkkel, valamint az Alkoholizmus Elleni Országos Bizottság tevékenységével, és azzal a munkaprogrammal is, amelyet a bizottság a közelmúltban részletesen kidolgozott. Azzal is egyet tudok érteni, hogy a bizottság véleménye szerint a sikeres harc egyik döntő feltétele az italozással kapcsolatos ***hibás társadalmi szemlélet*** mielőbbi megváltoztatása lenne. Azzal a megállapítással is egyetértek, hogy „rossz irányba fordultak nálunk az ivási szokások. Sokfelé mindennapossá váltak a munkahelyi poharazgatások; alaposan megnőtt a derűre-borúra egyaránt ivó kompániák száma és — mint az ezen a téren végzett közvéleménykutatás tanúsítja — jócskán kitágultak a fogyasztási normák határai is."

Namármost, ha én mindezzel egyetértek, akkor miért vagyok elkeseredve? Azért, mert az ország lakosságának túlnyomóan nagyobbik része (kevés kivétellel) — élén az egészségügyi miniszterrel és az Alkoholizmus Elleni Országos Bizottsággal — szüntelenül harcol az alkoholizmus ellen, de az alkoholfogyasztás mégis tovább emelkedik. Nem szeretném, ha a cinizmus vádjával illetnének, de szerintem azért emelkedik, mert amíg kis országunk lakóinak túlnyomó többsége harcol az alkoholizmus ellen, addig elenyésző kisebbik része úgy iszik, mint a kefekötő. Igen ám, de tapasztalatból tudom, hogy az alkoholizmus ellen harcoló többség (kevés kivétellel) sem veti meg az italt, mert nálunk mindenki megissza a magáét, sőt gyakran a másét is. Így aztán közös erővel valamiképp mégiscsak összehozzuk azt a mennyiséget, amellyel mindig sikerül tovább emelni az alkoholfogyasztást.

Ebben a jelenségben nem az a lényeg, ki iszik többet: a harcoló többség vagy az alkoholista kisebbség, hanem az, hogy honnan kerül elő az a rengeteg szeszes ital, amit az ország elfogyaszt? És hogyan kerül a fogyasztóhoz? A felelet egyszerű: az állami és nem állami szőlőgazdaságokból, ahol megtermelik; az állami borfeldolgozó üzemekből, ahol tárolják és palackozzák; az állami talponállókból, ahol kimérik; továbbá az állami üzletekből (éttermekből), ahol minél díszesebb kivitelben és szebb tálalásban vételre és alkoholfogyasztásra csábítják a fogyasztót. Abban a Közért-Csemege boltban például, ahol gyakran megfordulok, a szeszes italok évek hosszú sora óta hátul a bolthelyiségben, egy elég tekintélyes polcon voltak elhelyezve. Nemrég ezt a szeszesital-polcot, kétszeres nagyságban, az üzlet bejáratához hozták, hogy amint a vevő belép a boltajtón, a remek italok önmagukat mutogassák nekik. Emlékszem egy rendeletre, amely kimondja, hogy a boltokban nem szabad a szeszes italokat feltűnő helyen, csábító módon elhelyezni. Azóta még a kávé-tea üzletek és az édességboltok is tele vannak remek magyar borokkal, bel- és külföldi töményszesz-italokkal, méghozzá nem is olcsón. (Azt meg sem említem, hogy üdítő italban koránt sincs ilyen ajánlat és lelkes kedvcsinálás!)

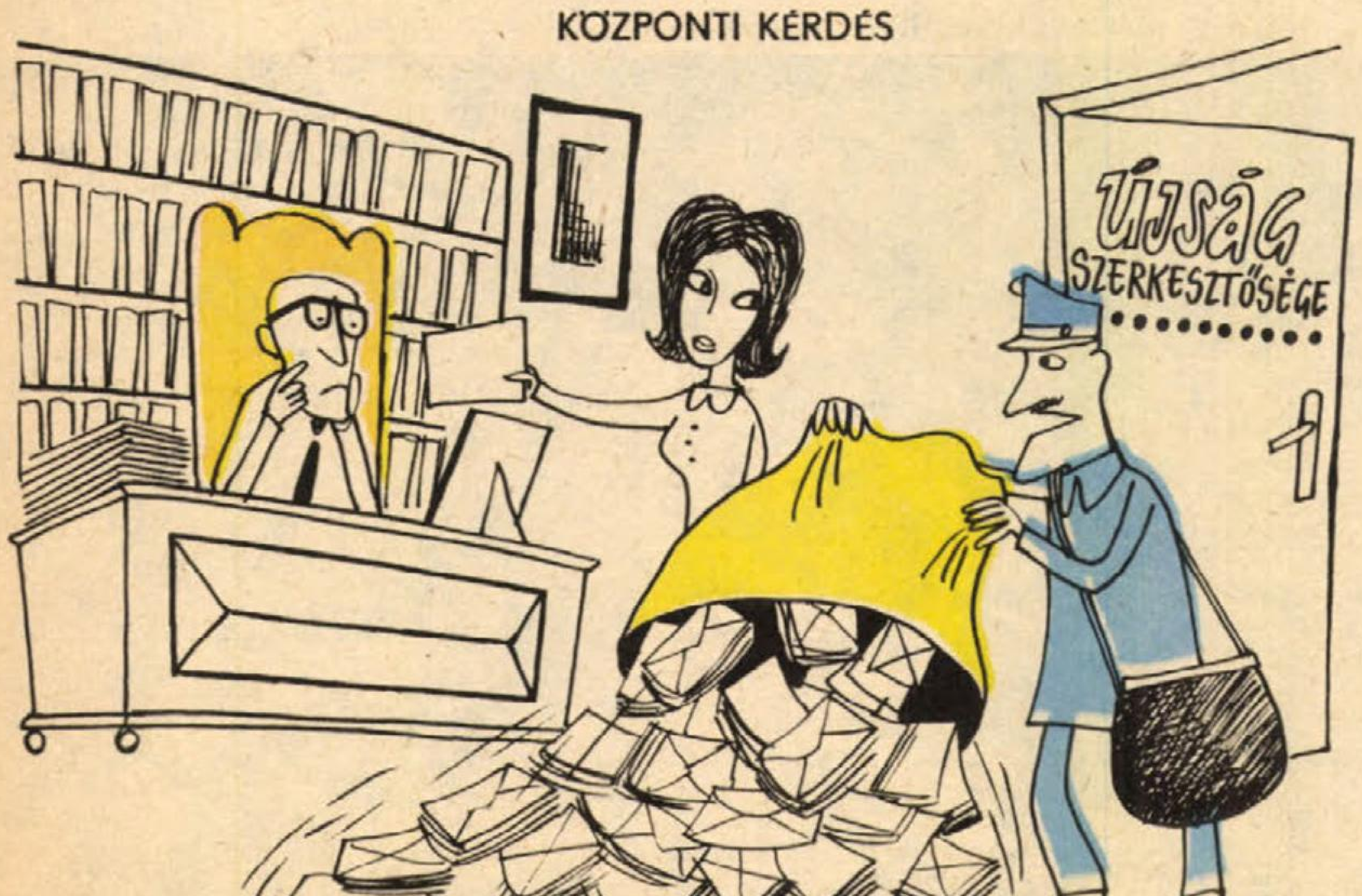

Jó néhány cikket írtam már az alkoholizmus ellen, aztán abbahagytam. Azt mondtam, úgysem megyek semmire. És az a véleményem, hogy az egészségügyi miniszter sem megy semmire, de még az Alkoholizmus Elleni Országos Bizottság sem. Mert hiába küzdünk, küszködünk, ha töméntelen mennyiségben zúdítják az üzletekbe és a minden rangú vendéglőkbe a tömény és nem tömény szeszes italokat azért, hogy a boltok teljesítsék a bevételi tervüket. (Érdekelve van a pénzügy, az élelmiszer, az ipar és a mezőgazdaság is!)

Hogy ezt a súlyos problémát miként lehetne jól megoldani, arról fogalmam sincs, de azért titkon él bennem a remény, hogy eljön még az idő, amikor az alkohol elleni küzdelem győzedelmeskedik. Ehhez — első lépésként — össze kellene vesznie az alkoholizmus ellen küzdő egészségügyi miniszternek a minél magasabb bevételért harcoló belkereskedelmi miniszterrel. Ha haragudnának egymásra, nagyobb eredményt lehetne elérni az alkoholizmus elleni küzdelemben. De hát ez sem olyan egyszerű: a teljes siker érdekében még össze kellene veszniük az alkoholfogyasztás ügyében érdekelt élelmezésügyi és mezőgazdasági miniszterünkkel, sőt ugyanez okból a pénzügyminiszterünkkel is. És mindenkinek mindenkivel. Én optimista vagyok, ami késik, nem múlik...

Földes György

KÖZPONTI KÉRDÉS

– Itt vannak a mai hozzászólások a forrónadrág-vitához.

MINT A TÉVÉ-VETÉLKEDŐN

– Ne lőjön! Kérjen inkább kérdést!

BARÁTI SZÍVESSÉG

– Nem is örülsz, hogy az első sorba szereztem helyet?!

NIXON KÍNÁBA KÉSZÜL

– Mao kötet kapható?

És szól a régi lánt

MARGIT-HÍD

Jön autó, ember hegyén-hátán.
Térül, fordul előre, vissza –
Figyeli őket a híd sarkán
Az optimista és a pesszimista.

Morog a pesszimista: – „Szörnyű!
Vezetni itt aztán nem élvezet!"
Vidáman szól az optimista:
– „Autó!
Még nekem is lehet!"

PESTI SÉTA

Tér a hatodik kerületben.
Ifjú, szép pár minden padon.
Mosoly. Csók. Egymáshoz simulnak
Szerelmesen, hallgatagon.

A fán: apró veréb! Panaszát
Zengi, csipegi, muzsikálja:
Bús kis agglegény! Ő az egyetlen,
Kinek e téren – nincsen párja!

MESE AZ IRÓGÉPRŐL

Az írógépünk csődöt mondott!
Csökönyös lett és meglazult.
De sok szép emlék kopogott benne:
Levél! Válasz! Dal! Csók! A múlt.

A múlt! S vele a víg, bohém
Anyagi gond előlebeg:
– „Szerkesztő Úr! Új írógépre
Kérek egy kis előleget!"

Farkas Imre

VETÉLKEDŐ

NAPOZOM

A legnépszerűbb nyári versenysport az általános lesülési verseny, amelynek már régen az olimpiák programjában volna a helye. Az elmúlt két hétben én is részt vettem egy kéthetes edzőtáborozáson a Balaton partján, ahol száz társammal küzdöttem, az „Üdülő legjobban lesült beutaltja" megtisztelő cím elnyeréséért.

Az edzőtábor első napján, már kora hajnalban, lecsődültünk a pályára, a rozoga parti stégre, mert az edzők szerint a felkelő nap kitűnően barnít és a napszúrás is szórványosabban fordul elő. Két versenyzőt azonnal diszkvalifikáltunk, mert színük elárulta, hogy ők már otthon is napoztak, így tisztességtelen előnyhöz juttatták magukat. Állandóan figyeltük egymás titkait, módszereit, és megpróbáltuk ellesni napolajuk minőségét. Az ügyesebbek ezért tejesüvegből locsolták magukra a titokzatos kencét.

A délelőtt folyamán három versenyző kidőlt a sorból. Eléggé sportszerűtlen módon kijelentették, hogy a ménkű csapjon abba, aki itt forralja az agyát a tűző napon. A három eretnek bevonult a hűsbe és áttértek az ulti nevű sportra. Napokon át vidáman söröztek az árnyékban, mi pedig kigúvadt szemmel néztük őket, de nem tágítottunk... Kivéve Kovács II. Lajosné kiváló versenyzőnket, akit a második napon a mentők vittek el, súlyos napszúrással, másodfokú égési sebekkel és rohamkocsival. Kovács II-né még a hordágyon is azt kiabálta, hogy a Josephine Baker hozzá képest sápadt svéd, és az egész hivatalt megüti a guta, ha meglátják.

A harmadik napon kínos események színhelye volt a stég. A versenybíróság kizárta a további versenyzés-

ből Sóhaj Emőkét, akiről kiderült, hogy doppingszert használt. A sötét ügyre úgy derült fény, hogy egyik férfitársunk — esküszöm, hogy nem gyanakvásból, sőt a legérthetőbb emberi indokoktól vezettetve — este belesett Emőke ablakán. Ekkor látta meg, hogy a sporttársnő pucérra vetkezett, majd egy nagy teljesítményű kvarclámpa alá bújt. Emőke azzal védekezett, hogy a fürdőruha által fedett részeket akarta utána pörkölni. Az átlátszó védekezést azonban elutasítottuk, mert a versenykiírás amúgy sem ádámkosztümre szólt.

Az első hét végére már kialakult az élmezőny. Nem felvágni akarok, de engem is idesoroltak. Ekkor már két éjjel állva aludtam, mint a söröslovak, mert szabadon levő testfelületeim úgy égtek, mintha sósavval locsolgatták volna őket. Az inget sem bírtam elviselni magamon, ezért a bárba sem akartak beengedni. Szerencsére valakinek eszébe jutott a megváltó ötlet és azt mondta a portásnak, hogy szenegáli kereskedő vagyok. A portás kissé csodálkozott, mert látott már fehér embert, feketét és sárgát, de én voltam az első piros a prakszisában.

Reggelente az elsők között vánszorogtam a stégre. Bekentem magam először vajjal, majd bergamottos napolajjal. Így feküdtem le, arccal a nap felé. Hamarosan belepett a szél által hurcolt por, ekkor valaki megfordított és hátamra locsolt egy kis tiszta zsírt, mint a grillcsirkékre szokták. Kisvártatva a hátamra is ráragadt a szállongó isa pur és chomu, olyan voltam, mint egy bécsi szelet. Este a rétegeket le kellett volna mosni, de az orvos óvott a hideg víztől, mely az égési sebekre nincs előnyös hatással. Ezért szépen híztam is. Igaz, szeretteim kerültek, mert kissé ragadtam, és a gyerekek röhögve tépkedték le a hátamról a bőrfecniket. A második hét elején haza akartak küldeni, mert este a társalgóban egy hangulatlámpa alá feküdtem és állítólag sírógörcsöt kaptam, amikor valaki a lámpa elé állt:

— Fújja el a szél azt a randa felhőt! — sikoltoztam, de úgy mondják, hogy nem felhő volt, hanem egy csinos asszonyka. Azt is mesélik, hogy bagarollal kenegettem a hasam, de ezt nem hiszem, csak az irigyeim akartak így diszkvalifikáltatni.

Mire a kórházból kijöttem, teljesen lehámlott az a kínnal lebarnított bőröm, és ami alatta maradt, az olyan fehér volt, hogy undorodok magamra nézni.

Nem baj. Van még egy hetem. Majd napozok egy kicsit...

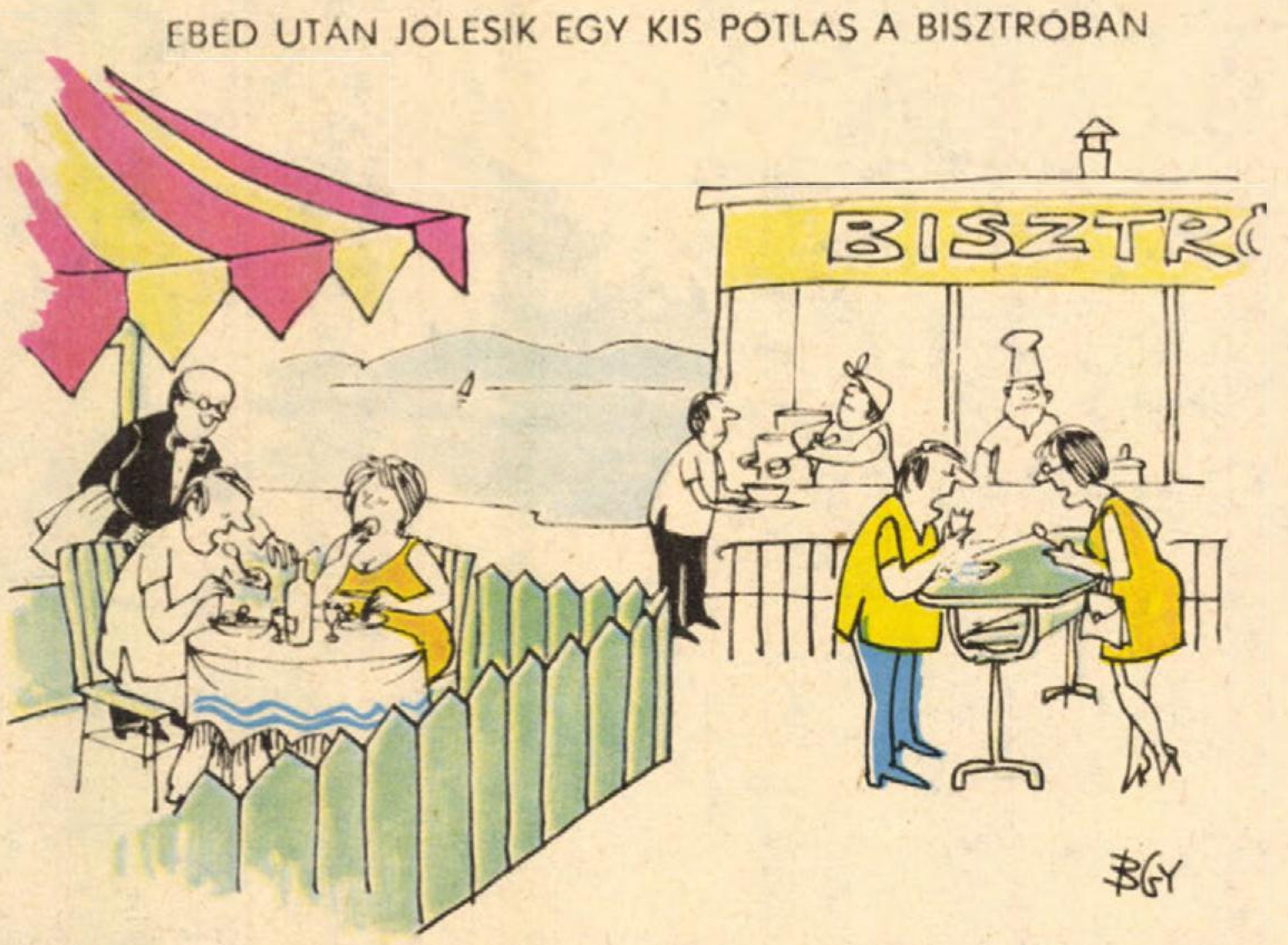
Ősz Ferenc

JÓ TANÁCSOK ÜDÜLŐKNEK

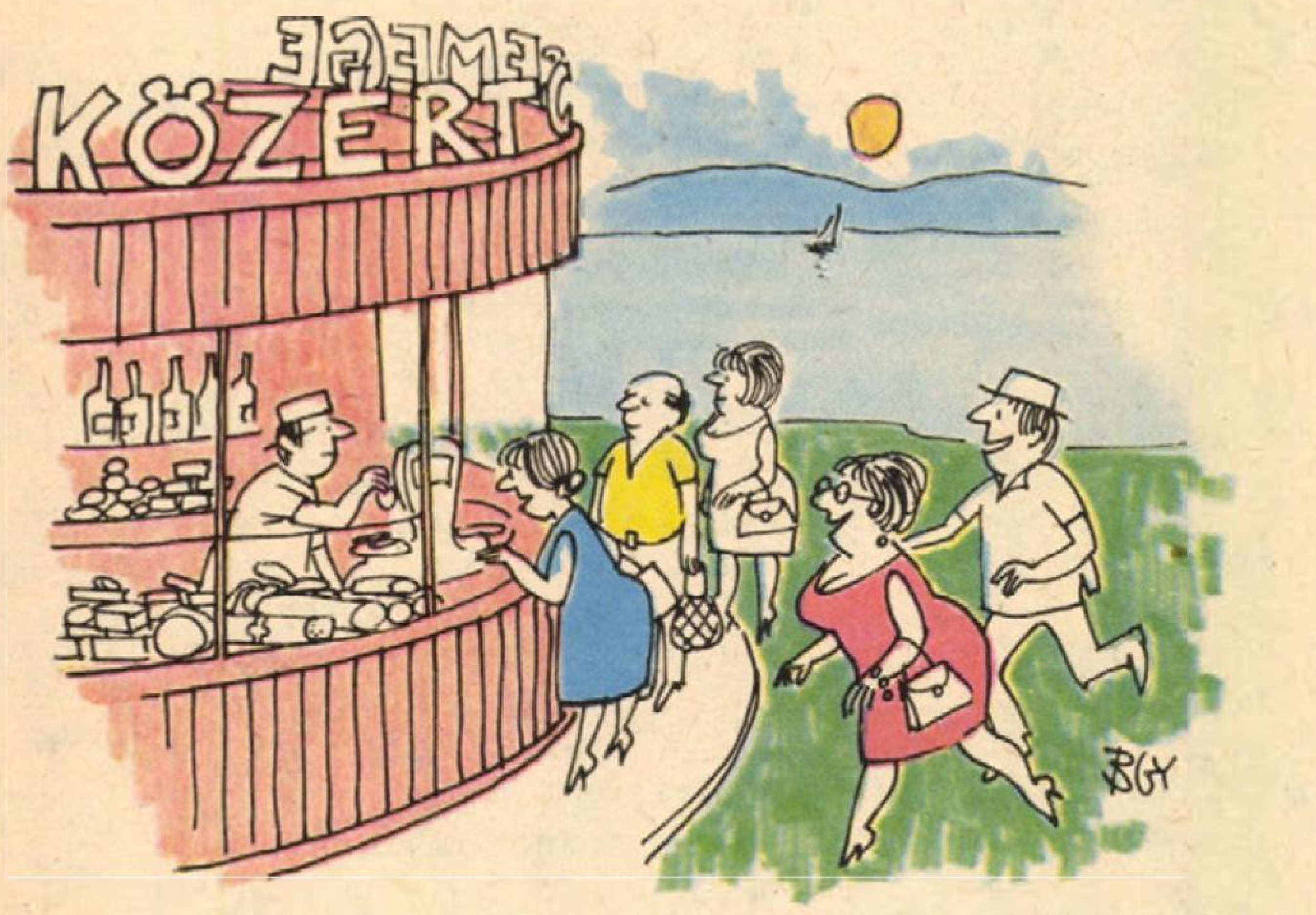
ÍRJUNK OLYKOR A FELESÉGÜNKNEK!

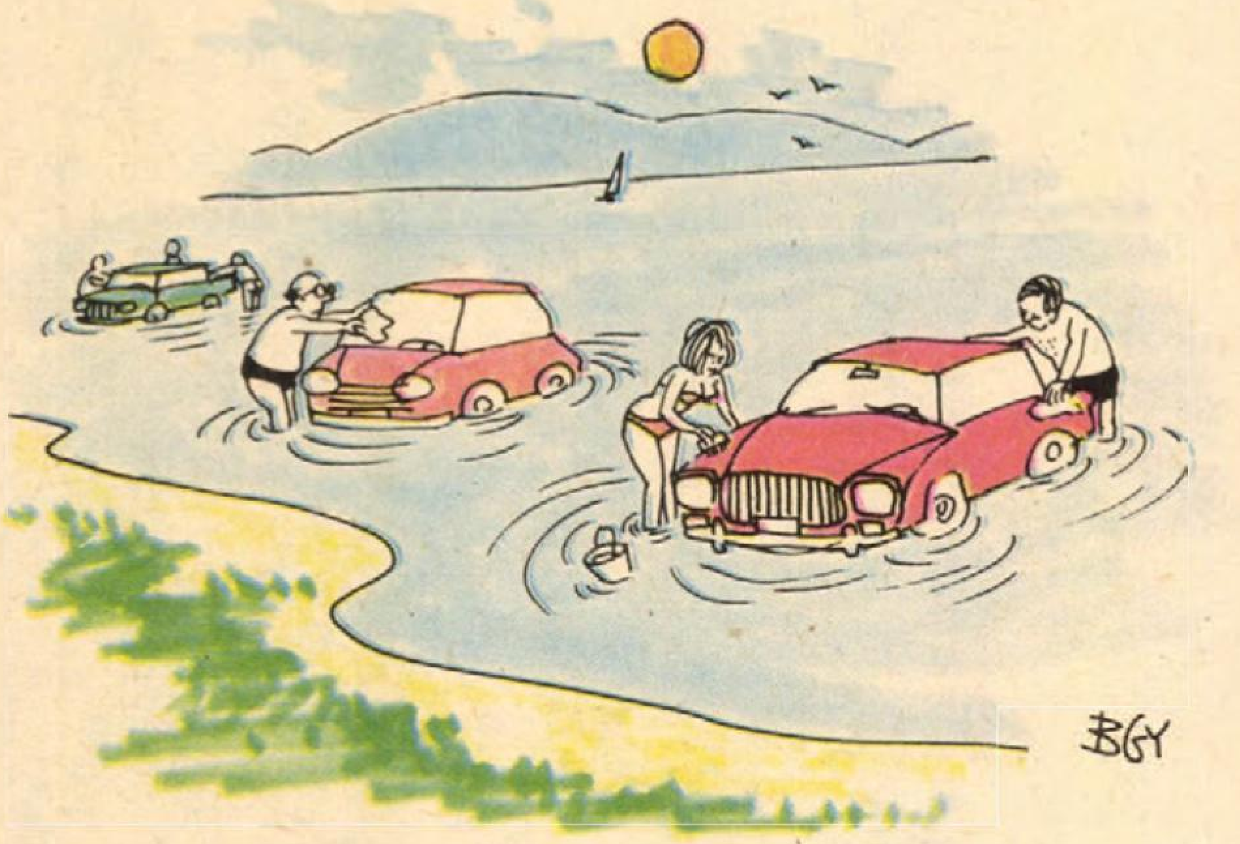
EBÉD UTÁN JÓLESIK EGY KIS PÓTLÁS A BISZTRÓBAN

VÁSÁROLJUNK TÉLISZALÁMIT. ITT LEGALÁBB KAPHATÓ.

NE CSAK MAGUNKAT FÜRÖSSZÜK A BALATONBAN

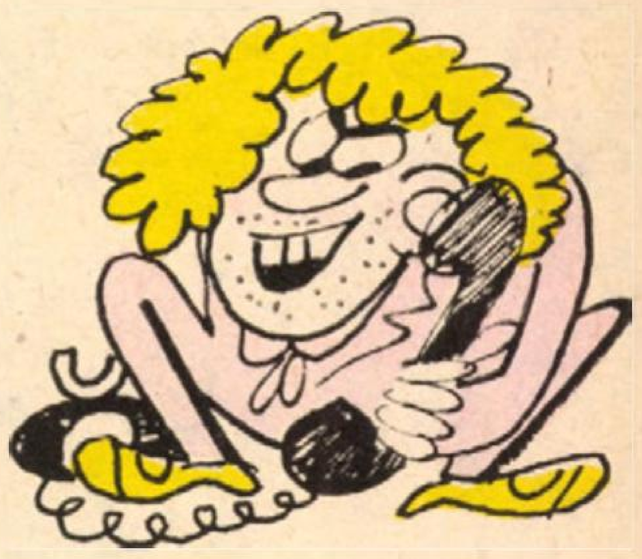
Brenner György rajzai

Yoko Ono bölcsessége

Lennon néni, vagyis az egykori Beatles-együttes tagjának, John Lennonnak felesége, a japán születésű Yoko Ono most mint bölcselő lépett a nyilvánosság elé. „Grapefruit" címmel gondolatait adta közre. Néhány rendkívül mély gondolat a könyvből:

„Fényképeztesd le festményeidet! Az eredetieket semmisítsd meg!"

„Csináltass magadnak olyan telefont, amelynek segítségével csak saját magaddal beszélhetsz! Hívd

fel magadat naponta és mondjál el sok mindent!"

„Menj fejjel a falnak!"

Napjaink Platónja azzal is igyekezett vonzóvá tenni filozófiai könyvét, hogy a könyv címlapján egy meztelen női hátsórész látható. A könyv végén még egy jó tanács az olvasónak;

„Olvasd el és utána égesd el!"

Ezzel egyet lehet érteni, de talán meg lehetne fordítani a sorrendet. Talán így: elolvasás előtt elégetendő!

HUMORÜGYBEN CSÁKÁNYI LÁSZLÓVAL

Most, hogy jöttem hozzád, találkoztam egy ismerősömmel, avval a típussal, aki apróra kikérdezi az embert: hova-hova és miért? Alig mondtam ki a nevedet, elmosolyodott és a következő pillanatban gurgulázva nevetett. Dühös lettem és rögtönzött kiselőadásban felvilágosítottam, hogy te nem *csak* komikus vagy.

— Igazán kedves, hogy kiálltál értem, de én csöppet sem érzem sértőnek a komikusi „minősítést". Szívesen játszottam (és játszanék a jövőben is) komoly szerepeket, de a humoromat akkor sem hagyhatom otthon, hiszen arra még a tragédiában is szükség van. Ha író írta azt!...

— És ha színész játssza azt.

— Ha olyan színész, aki a hivatását valóban hivatásnak érzi, vagyis szórakoztatni akarja a közönségét. Én ezt annyira így érzem, hogy mint *civil* is művelem a szórakoztatást, és azt sem bánom, ha rajtam csattan a poén.

— A témánál vagyunk. Jöhetnek a poénok, azaz — magyarul: — csattanók.

— Igen, ez a helyes magyar kifejezés. Bizonyság rá az alábbi kis emlékem. Vagy húsz évvel ezelőtt az Ifjúsági Színházban. *(A közelmúltban a Fővárosi Operett, a közeljövőben a Thália Színház otthona. A szerk.)* Az új ember kovácsának színpadi változatában Makarenkót játszottam. Az első felvonás végén kellett elhelyeznem a híres makarenkói pofont a megátalkodott Burunt alakító Soós Lajos arcán. Nem vagyok verekedős természetű, meg féltem is a hatalmas Soós Lajától, ezért a próbák során mindig avval intéztem el a jelenetet, hogy „itt jön a pofon". A rendező, Szendrő Ferenc — mivel semmiképp nem tudott rávenni a pofonpróbára —, a nyilvános főpróba előtt félrehívott és bizalmasan közölte velem, hogy Soós Lajos olyanokat híresztelt rólam, hogy... A rendezői fogás olyan jól sikerült, hogy alig vártam a pofonjelenetet, amikor majd büntetlenül fizethetek a „rágalmazónak". Elkövetkezett a nagy pillanat és én hatalmas lendülettel sújtottam az „álnok" barát felé. Arra tértem magamhoz, hogy a nevetéstől harsog a nézőtér és a „gonosz fickó" nagy igyekezettel próbál talpra állítani hasmánti állapotomból.

— Ez a csattanó egyben csattanós válasz az előbb említett ismerősömnek, hiszen Makarenko figurája...

— Jó, jó, de szerintem mégis neki van igaza. Mindig a közönségnek van igaza. Minden művész, de a színész különösen olyan, amilyennek megmaradt az emberek emlékezetében. Hadd említsek egy szélsőséges példát. Kis vidéki város éttermében ültem barátaimmal. Éjfél felé odalépett asztalunkhoz a szomszéd társaság vezére és nagy alkoholos őszinteséggel közölte: „Tudod-e te, színész, hogy én nagyon szeretlek téged?" — Szerényen bólogattam és köszöntem szépen. — „Aztán tudod-e, melyik szerepedben tetszel nekem legjobban? He?" — „Biztos a Foxi-Maxiban" — válaszoltam, nehogy azt higgye, nem értem a tréfát. — „Komolyabbra gondolok. No. He?" — „Akkor a Frédiben". — „Még komolyabbra!..." „Megvan!" — szóltam örömmel, mert eszembe jutott az akkoriban játszott A vád tanúja, amelyben Charles Laughton hangját szinkronizáltam. Mondtam hát. „Nem, nem! Akkor vagy te igazán nagy, amikor azt kiabálod a hirdetésben, hogy »Totó-lottó!« Egy valódi papagáj sem tudná különben!"

— Ez csak amolyan részeg jópofáskodás.

— Igazad van. Nappal és józanul másképp vélekednek rólam. Most egy éve történt... A Balatonban hancúroztam két tizenéves lányommal. Énekeltünk, nevetgéltünk. Egyszer csak látom, hogy két bácsi úszik felénk szép, lassú, kimért tempókkal. Mellénk érve leállnak, és kedvesen üdvözölnek, bókolnak, további jó nyaralást kívánnak. Aztán úsznak tovább. Alig távolodnak néhány métert, amikor a szél elhozta hozzám a hangjukat: „Miért kap ő kettőt is, én meg egyet sem?" — sóhajtott az egyik. — „Majd ha mi ugatunk a tévében, mi is kapunk!" — válaszolta a másik.

Sólyom László

Egy és más...

1

Hallottam egy jó történetet. Egy színészbarátom meséli:

— Még tavasszal történt egy este, hogy Tihamérral egyszerre végeztünk a filmgyárban. Nekem van kocsim, őneki nincs. — Bevinnél a városba? — kérdezte. Én szeretem Tihamért — igazán kitűnő művész —, mégis így feleltem: — Nézd, pajtás, rólad mindenki tudja, hogy rossz ómen vagy, hogy a kocsi, amibe te beleülsz, végzetszerűen karambolozik. Én ugyan nem vagyok babonás, de a kocsim vadonatúj. Ne haragudj, de inkább hívj egy taxit. — Rendben van, megértelek — felelte szárazon és taxit rendelt. Én pedig beültem a kocsimba és hazaindultam. Néhány perc múlva a Thököly út és Hungária körút kereszteződésében, miközben a zöld jelzésre vártam, hatalmas lökést érzek. Azonnal tudtam, hogy a mögöttem álló autó belém szaladt. Lila fejjel ugrok ki a volán mellől, egy taxi volt a tettes. És ki ugrik ki a taxiból? Tihamér. Szemrehányóan néz rám és így szól: — Most jobb?

2

A szegény, de becsületes vitéz legyőzte a hétfejű sárkányt s elnyerte a kitűzött jutalmat: a király szépséges lányát s a vele járó fél országot. Házasságuk azonban az öreg királyné anyóstermészete miatt nem bizonyult boldognak. Így hát a vitéz tovább vándorolt s mindenütt elpanaszolta, hogy a hétfejű sárkányt legyőzte, de az egyfejűvel nem boldogult.

3

Mit hallgatnak a legtöbben a rádió műsorából? Valószínűleg az időjárásjelentést. Nemcsak azért, mert mindenkit érdekel, hogy milyen idő várható, hanem azért is, mert napjában igen sokszor hangzik el. De akárhányszor is hallom, ez a mondat nem marad ki: „Zivatar idején átmeneti szélerősödés." Minthogy zivatar szélerősödés nélkül el sem képzelhető, javaslom: csak akkor történjék említés róla, ha elmarad. Képzeljük csak el: „Ma a várható zivatar idején átmenetileg sem lesz szélerősödés." Pikáns élmény lenne.

4

H.-ról, a kiváló sportolóról olvasom, hogy „térdsérülése rendbe jött."

Ez azt jelenti, hogy a jeles sportembernek immár kifogástalan térdsérülése van. Kis öröm.

5

Itt volna az ideje, hogy nagyobb képernyővel gyártsák a tévékészülékeket. Tegnap ismét azt tapasztaltam, hogy a feliratok egy része nem fér el a képernyőn, a két szélük nem látható.

6

Az alábbi üde levélváltást teszem közzé:

Tisztelt Uram,

bírálat céljából beküldött karcolatait elolvastam. Sajnálattal kell közölnöm, hogy azokban az írói tehetség nyomait nem tudtam felfedezni; a humorírást — legjobb meggyőződésem szerint — csak környezetének és barátainak mulattatására érdemes művelnie.

Tisztelettel:
T. L.

Kedves Szerkesztő úr,

örömmel vettem válaszát s kézirataimat visszaküldöm közlés céljából, mivelhogy én a szocializmust építő Magyarország minden polgárát barátomnak érzem.

Tisztelettel:
(név és cím)

(t.)

INTERJÚ

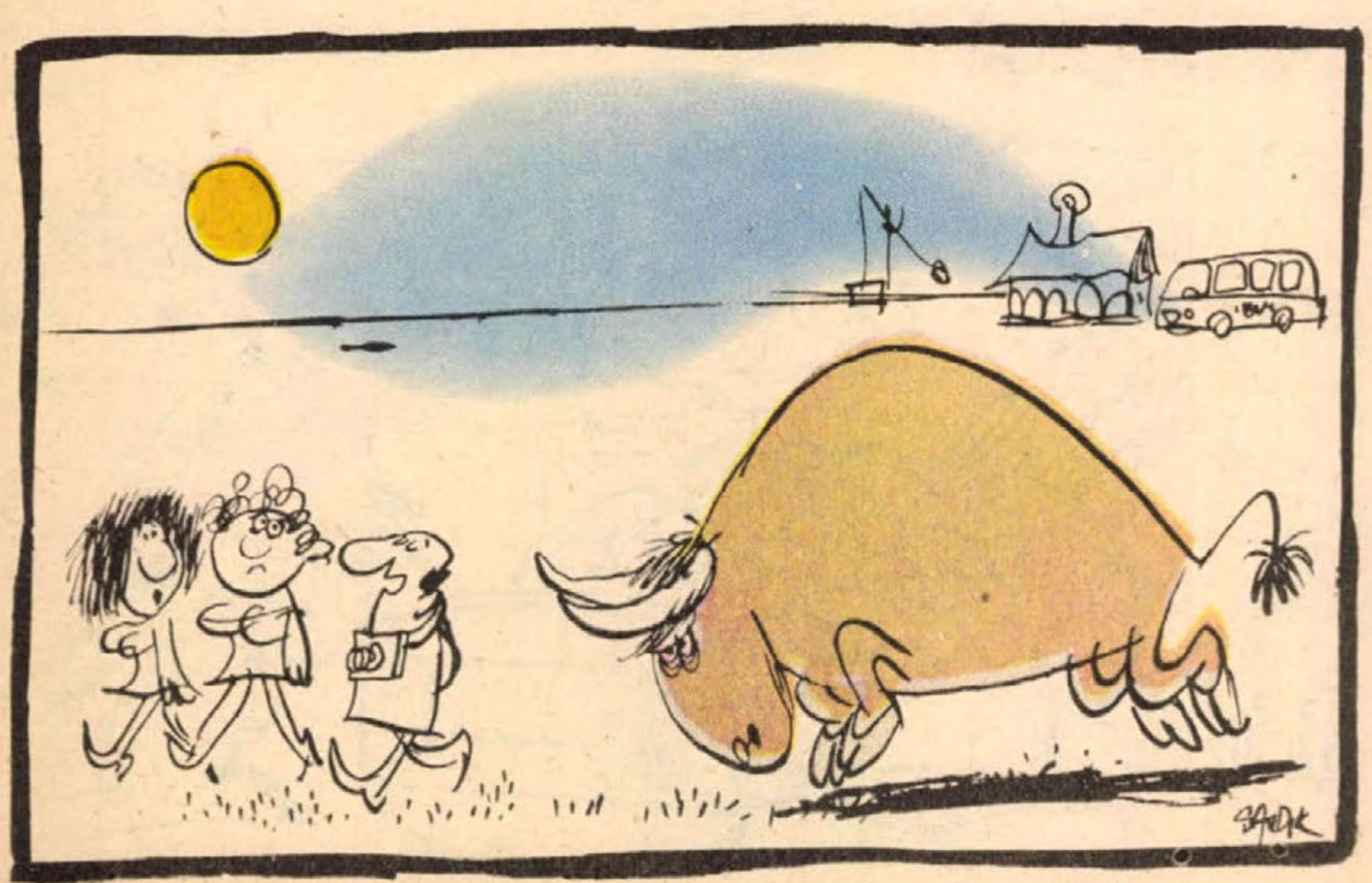

– És mikor óhajt kimászni ebből a posványból, Elnök úr?
(The Christian Science Monitor)

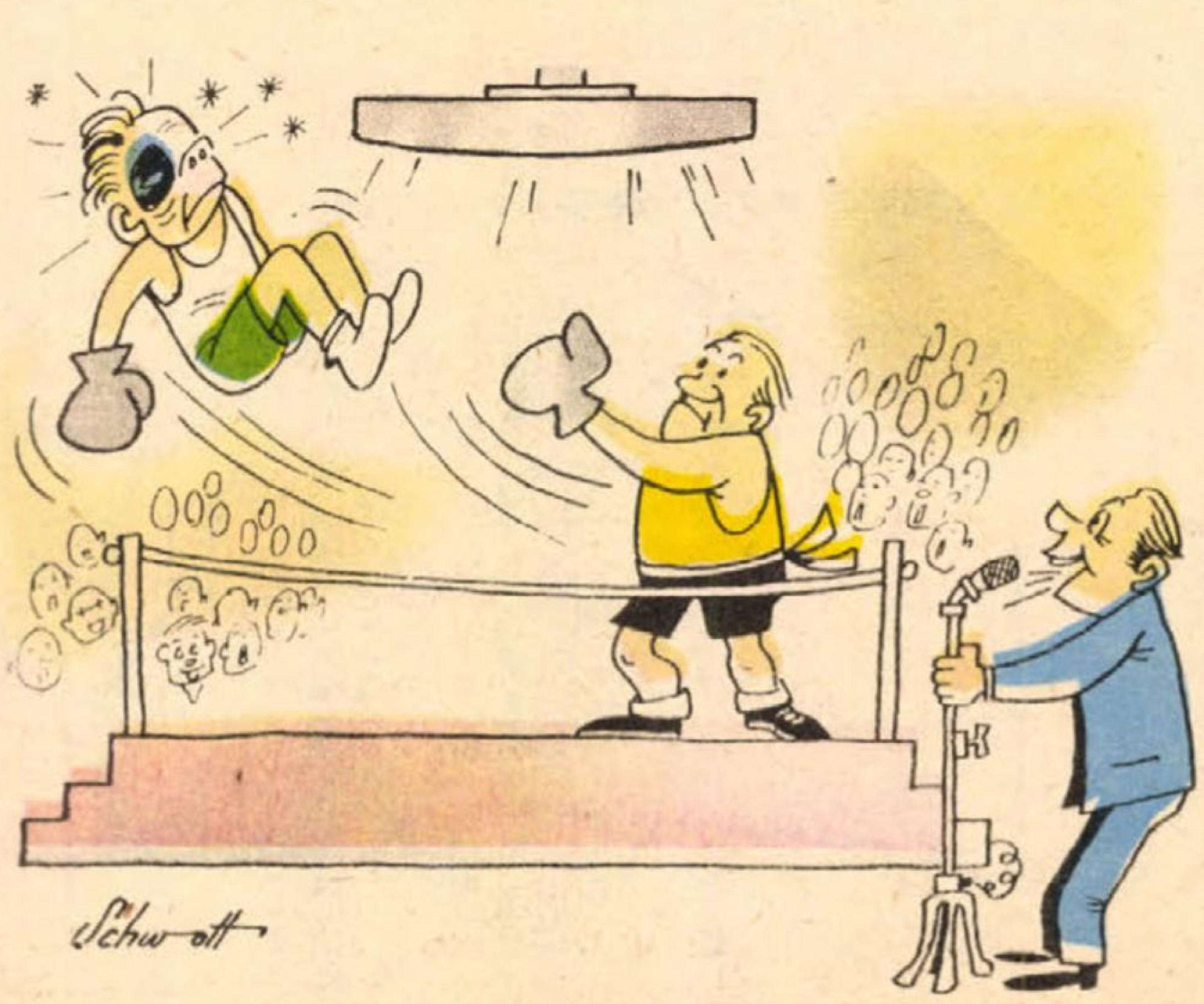
FLANC

HORTOBÁGY

– Ne izgulj, fiam, biztosan valami idegenforgalmi trükk!

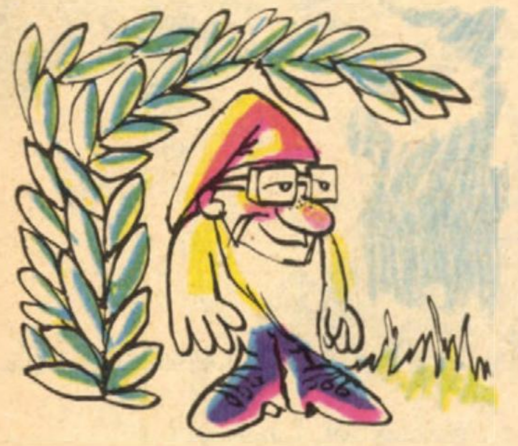
KÖNNYŰ A RIPORTEREKNEK

– De szép ütés volt!

FUTÓLAG

Hajnaltájt többnyire a pagonyban futkározom. Piros sapkában és szakállasan, mint egy selejtes kerti törpe. A hajrára rendszerint összekuszálódnak a gondolataim. Ilyenkor eszembe jut, hogy ha pár centivel kisebbre növök, talán egy bukszusbokor alján kell töltenem a nyarat, meredt mosolylyal és gipszpipával. Barátaim egy része megvető arccal fordul el tőlem, a másik meg kezét tördelve rágja a szívemet.

— Hiszen ez tiszta őrület! Ha már feltétlenül a vesztedbe akarsz rohanni, miért nem választod inkább a barackpálinkát? Mégiscsak elegánsabb. Egyáltalán: miért csinálod?

— Száz évig akarok élni.

Az ég felé fordítja a tekintetét.

— Ide halgass. Egy hónapja sincs, hogy az öreg Stég Berci bejelentette: ő is kocogni kezd. Könnyes szemmel próbáltam lebeszélni, ne tegye. Hiába. És az eredmény? Két hete a kórházban fekszik.

— Borzasztó. Mi lelte?

— Elkapta a rubeolát az albérlőjétől.

— Csakhogy nekem nincs albérlőm — mondom diadallal! — Én még megérem, hogy jók lesznek a magyar gyerekcipők.

Ilyenkor fogadást ajánl: melyikünk röhög majd a másik halálos ágya mellett. Ezt én kivétel nélkül elhárítom, mert nem vagyok az az ember.

A második kör után mindig megállok a rekettyésben. Részint hogy a kavicsokat kirázogassam a nyúlcipőkből, részint mert már úgy érzem, mintha meleg vízbe tunkolt esernyőket nyitogatnának a fejemben.

A kutyás ember ilyenkor mindig ott treníroztatja ebét az aljnövényzetben. Többen megfigyelték, hogy bizonyos idő elteltével minden kutya hasonlítani kezd a gazdájához. Felveszi rigolyáit, gesztusait, sőt még az arcvonásait is, mint afféle hű állat. Ha én kutya lennék, körömszakadtáig tiltakoznék az ilyen általánosítás ellen. Felirattal fordulnék a felsőbbséghez, helyreigazítást követelnék, adott esetben polgári pert indítanék, sőt, telihold évadján még egy protestsong lehetőségét is fontolóra venném.

A rekettyés kutyája ugyanis jól fésült, élénk, izmos és intelligens. Fogai épek, mosolya megnyerő. Derűs egyéniségével, biztos fellépésével valahogy egy amerikai egyetemistára emlékeztet. A gazdája viszont nagy fejű, dagadt lény, pofazacskói ernyedten lifegnek a gallérjára, szeme piros lében úszik. Zihálva lélegzik és elfúlva beszél. Amúgy egy hipertóniás bulldogra emlékeztet, legfeljebb, hogy a hipertóniás bulldogok ritkán hordanak világosszürke gyapjúkalapot.

— Nézze, kérem — mondja zsíros hangon. — Hát nem csodálatos ez? Az oktalan állat magától is rájön, mit kell tennie, hogy megőrizze karcsúságát, egészségét, életerejét. Fut, ugrándozik, kiszaladna a világból. Természetes, hogy örökké jókedvű és energiája elpusztíthatatlan. Esküszöm, irigylem ezt a kutyát. Fogadok, hogy az ő szeme előtt sosem táncolnak piros karikák, sosem hallja ezt a buta zúgást a fülében. Csak tudnám, hogyan adhatnék le pár kilót?

— Gőzöm sincs — mondtam, és nekivágtam a harmadik körnek.

A kutya velem kocogott, minden lépésnél belekapott a bokámba és közben szélesen mosolygott a képembe.

Esküszöm, ez volt a világ legboldogabb kutyája.

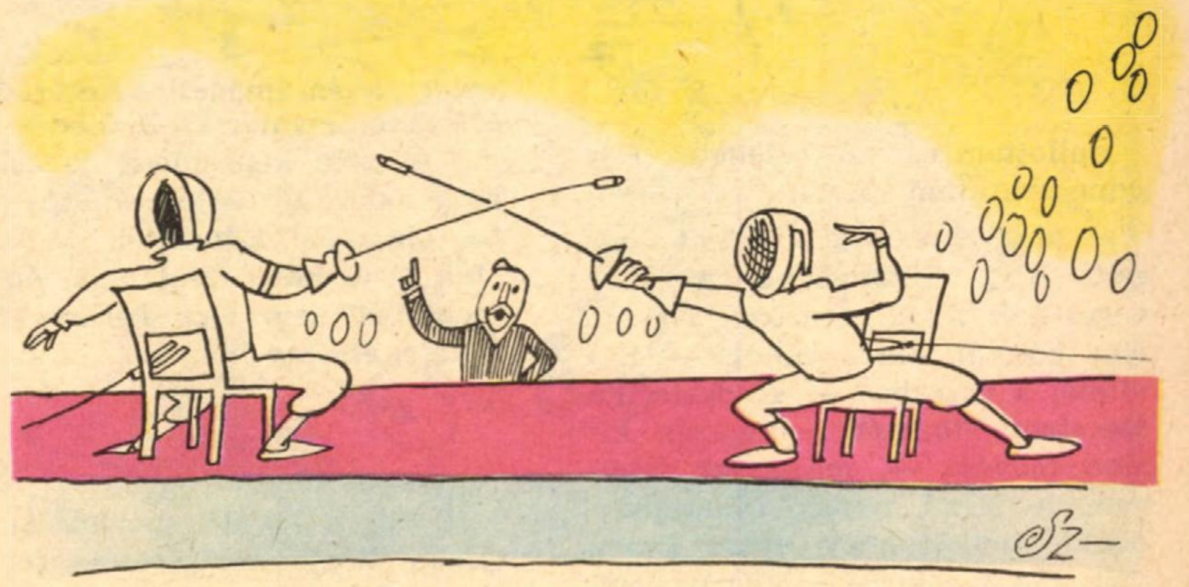
Örömmel észlelem, hogy napról napra jobban hasonlítok rá.

Peterdi Pál

KÁNIKULA

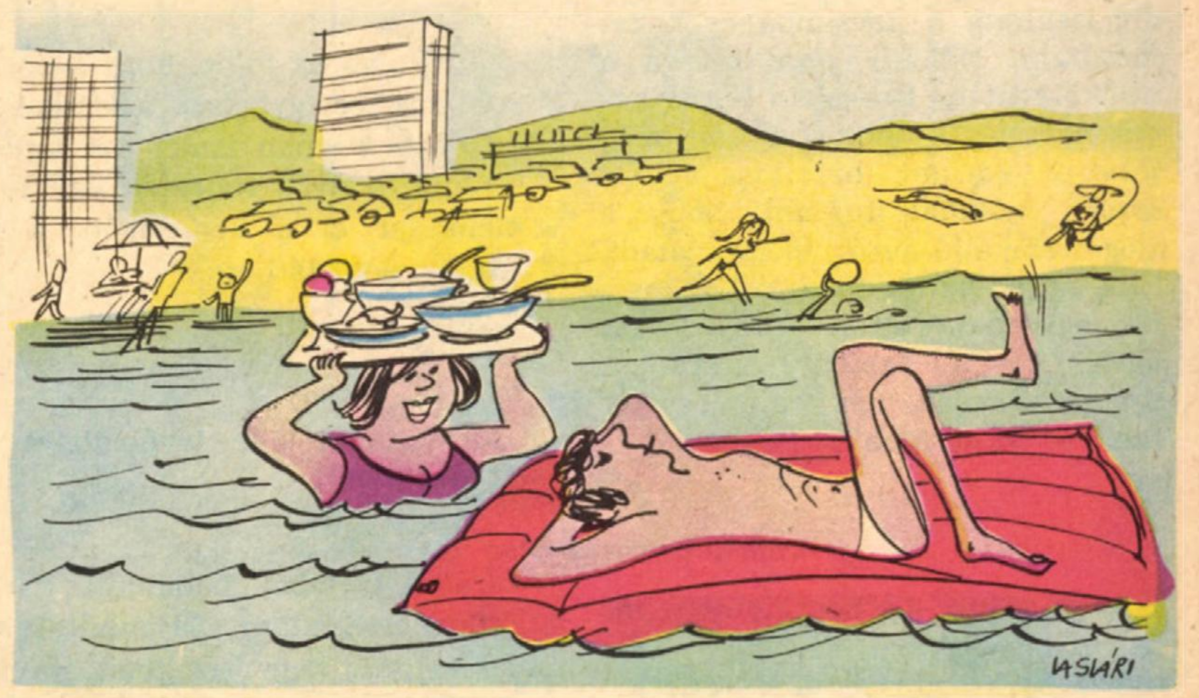

Szűr-Szabó József

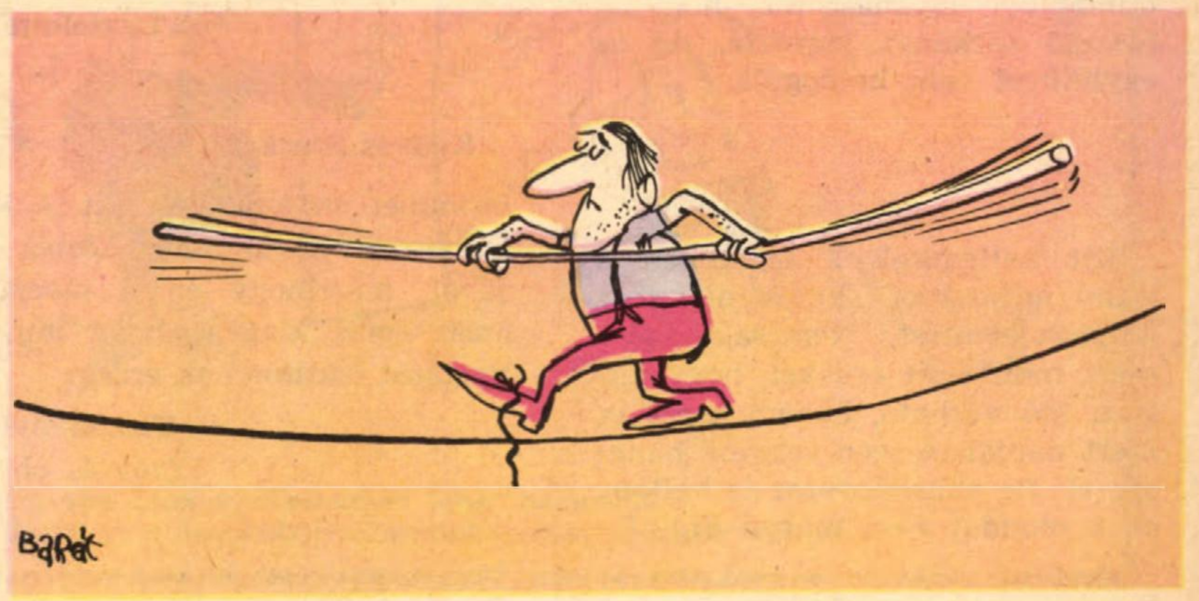
– Ülve támadni.

Vasvári Anna:

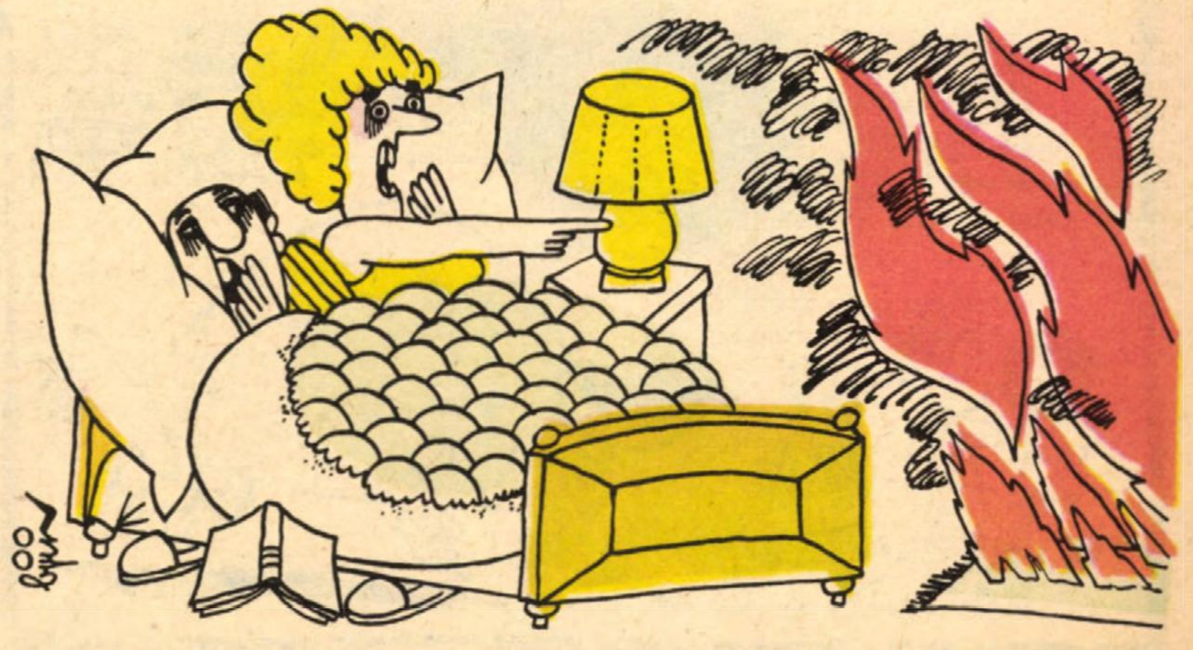
– Jancsika! … Itt az ebéd! …

Barát József:

– Amikor a kötéltáncos lógni hagyja a cipőfűzőjét.

Balázs-Piri Balázs:

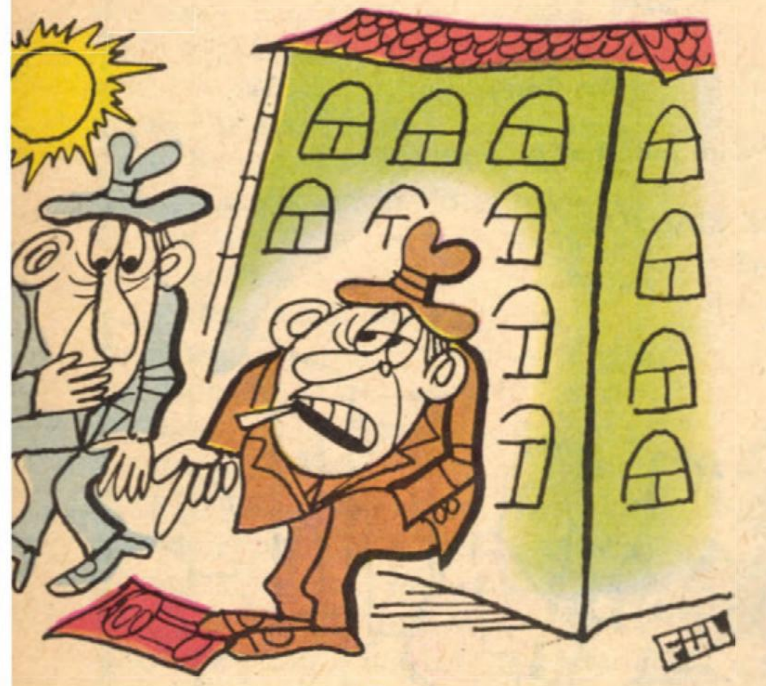

– Jó, jó, Mariskám, majd reggel értesítjük a tűzoltóságot.

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

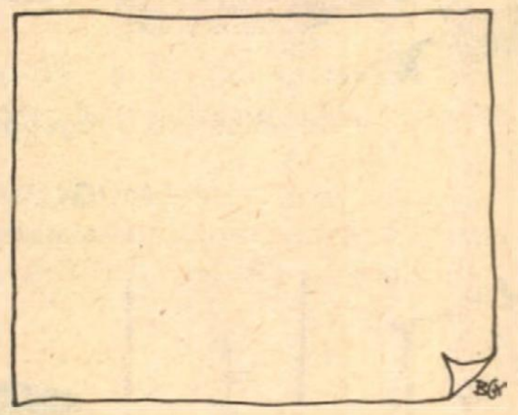
Mi az abszolút lustaság?

Fülöp György:

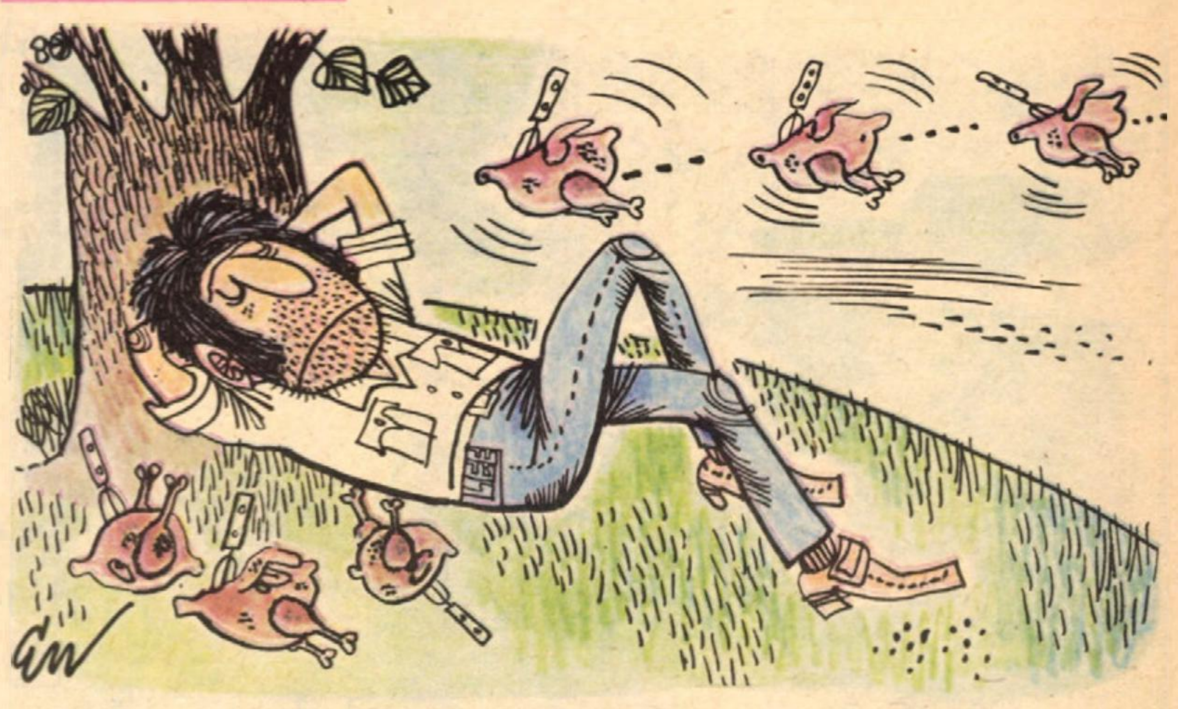
– Találtam egy százast. Ha lehajol érte, a fele magáé.

Brenner György:

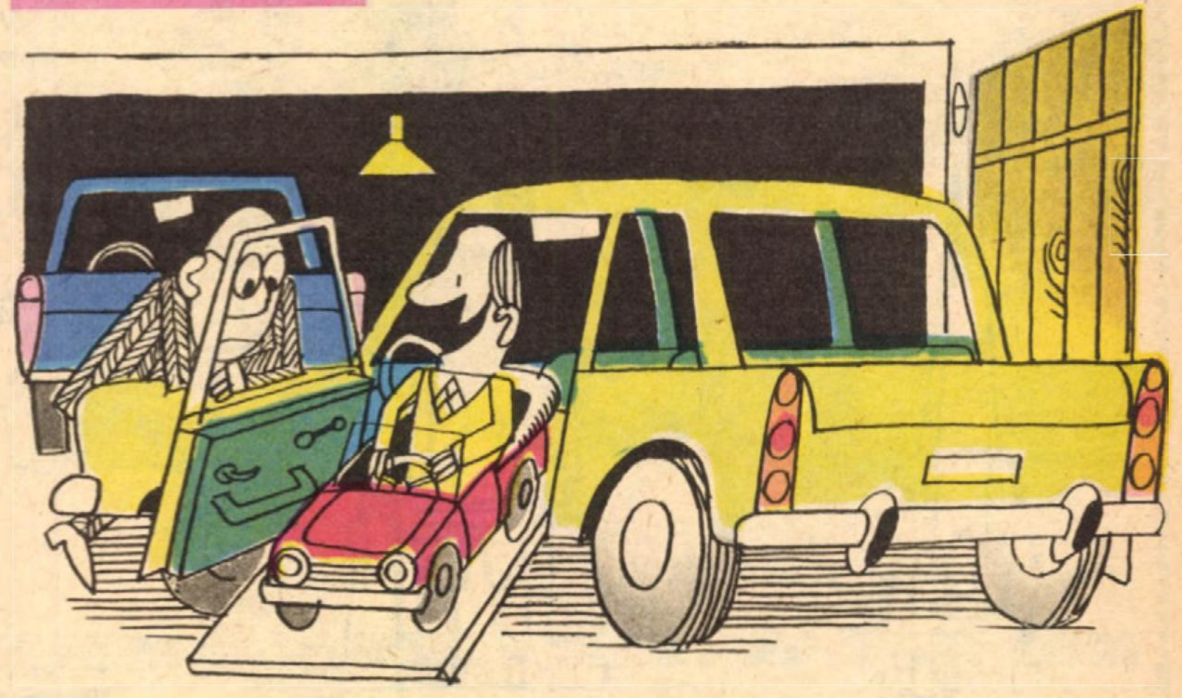
– Ez. Még a kérdésen is lusta voltam gondolkozni.

Endrődi István:

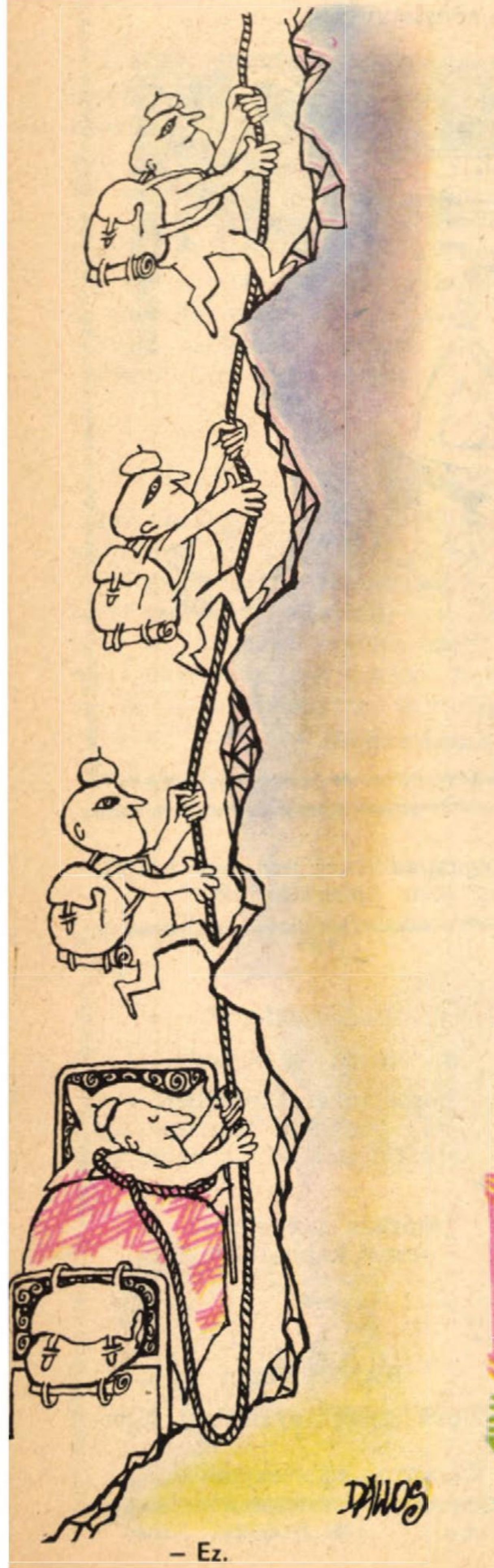
– Amikor valaki még a száját sem hajlandó kinyitni.

Mészáros András:

– Mit csodálkozol? Ötszáz méterre lakom a garázstól!

Dallos Jenő:

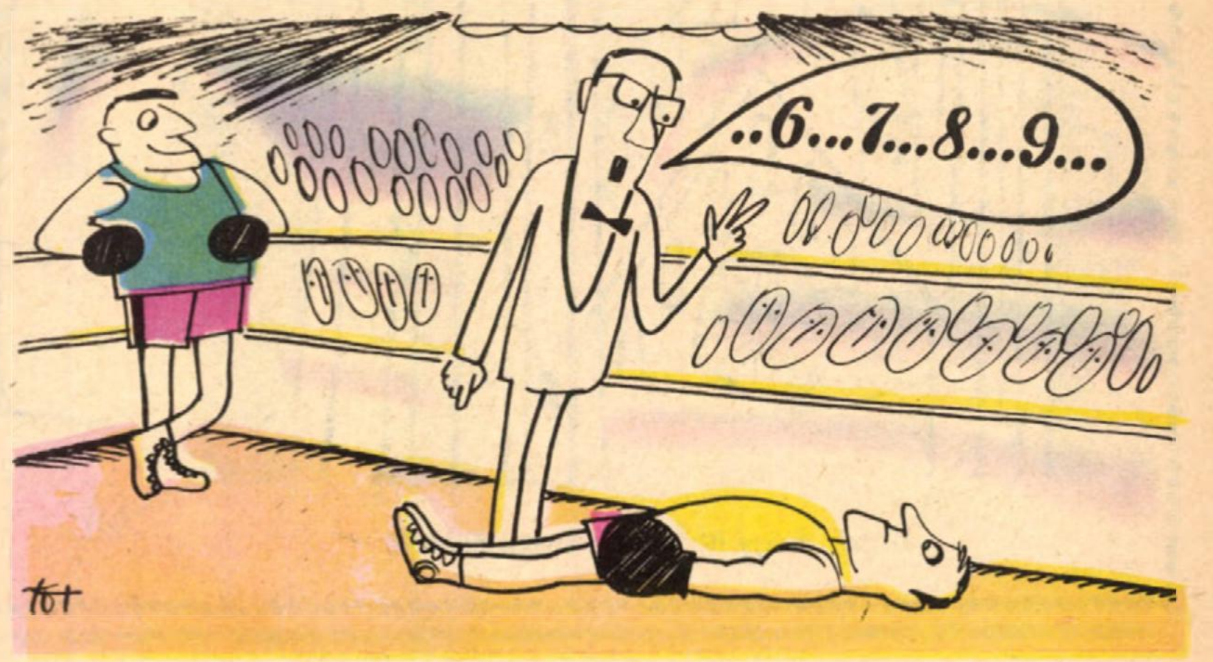
– Ez.

Takács Imre:

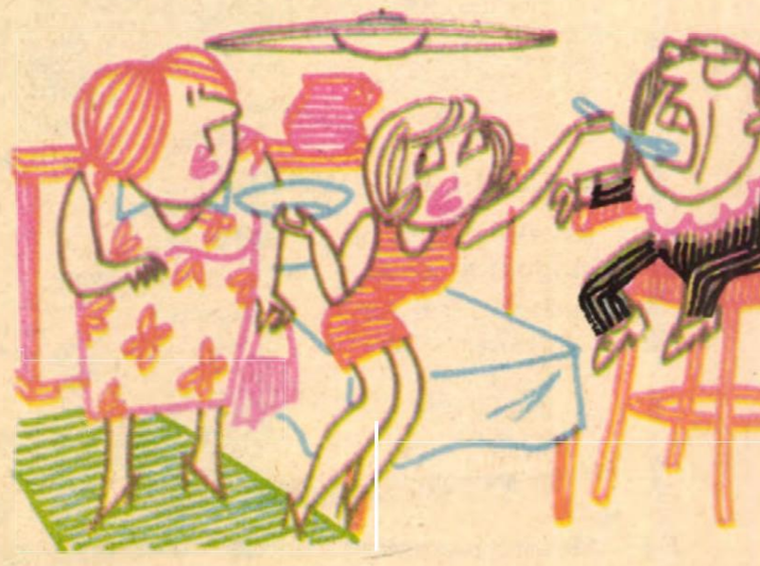
– Én ezt nem cipelem. Inkább itthagyom az egészet!

Tót Gyula:

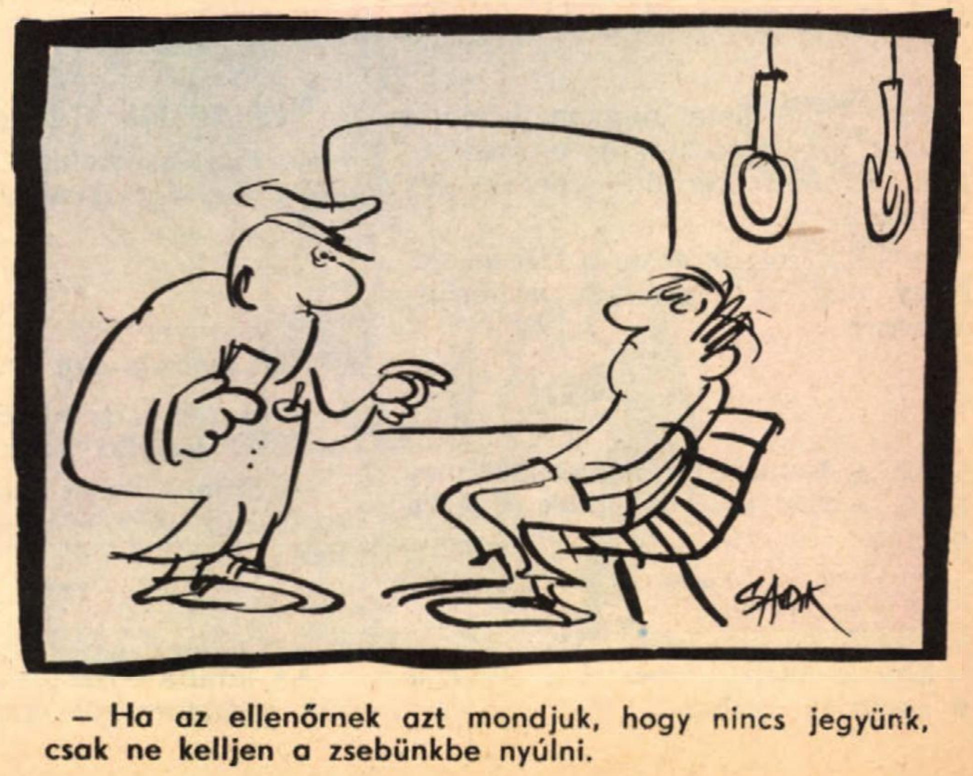
– Ha valaki sosem kel fel tíz előtt.

Erdei Sándor:

– A férjem szereti, ha kiszolgálják …

Sajdik Ferenc:

– Ha az ellenőrnek azt mondjuk, hogy nincs jegyünk, csak ne kelljen a zsebünkbe nyúlni.

SZEGEDI ÜNNEPI HETEK

Barát József rajzai

NEMZETKÖZI TURISTATALÁLKOZÓ

– Biztos, hogy itt lesz az összejövetel?

GO-KART A SZÉCHENYI TÉREN

– Jó ember, fűnyírógéppel nem indulhat a versenyen!

MŰGYŰJTŐK KIÁLLÍTÁSA

– Fantasztikus! Eredeti antik boszorkányseprű!

– A gálaestre csak nyakkendővel lehet bemenni!
– De kérem, én a nemzetközi maratoni verseny győztese vagyok.

FORGÁCSOK

Egy futballista nagyon kímélte magát az edzéseken és a meccseken. Amikor kérdőre vonták, így válaszolt:

– Lelkemre kötötte a feleségem, hogy nagyon vigyázzak az erőnlétemre...

***

Az a butaság a legveszedelmesebb, amely bölcsességnek álcázza magát.

***

Egy gazdag ember így oktatta a szegény embert:

– Nem szabad elégedetlenkednünk... Mindannyiunknak be kell érnünk azzal, amink van...

***

Egy nő így szólt a lovagjához:

– Tisztességtelen ajánlatát, legyen szíves, ismételje meg holnap...

***

Így szóltak egy íróhoz:

– A téma az utcán hever, csak le kell hajolni érte.

– Sajnos nem tudok – válaszolt az író –, hexensusszom van...

***

Az analfabetizmus felszámolásával elszaporodtak a rossz írók.

BANKRABLÁS

– Ide az összes pénzt!... – kiáltott egy álarcos, revolveres férfi a pénztárosra.

– Tessék sorba állni!... – mondta a pénzkifizetésre várók közül valaki, a hátrább állók sorából.

***

SZAKÁLL A DIVAT!

Egy kecske bement a borbélyhoz és aggódva szólt:

– Mondja, kérem... Divatos most a kecskeszakáll?...

***

ATLÉTIKA

Egy távolugró átugrotta az Atlanti-óceánt, eredményét azonban a megengedettnél nagyobb hátszél miatt nem hitelesítették.

***

ÚJSÁGHÍR

(avagy ok és okozat)

Egy porcelánkereskedésben elefánt járt. Röviddel ezután egy nagy táblát tettek ki az üzlet ajtajára:

„Márkás porcelánok olcsón kaphatók!"

***

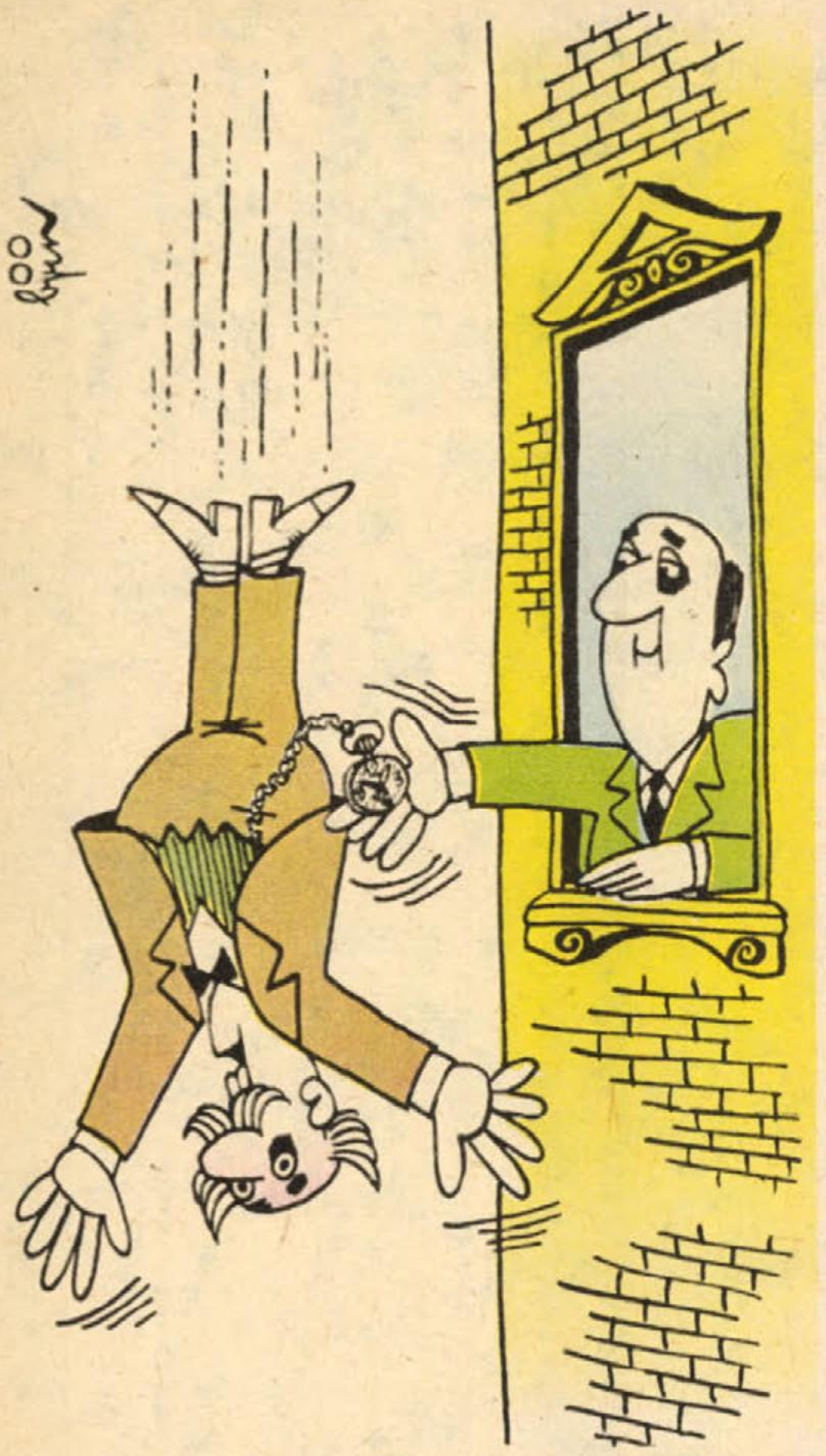
RANDEVÚN

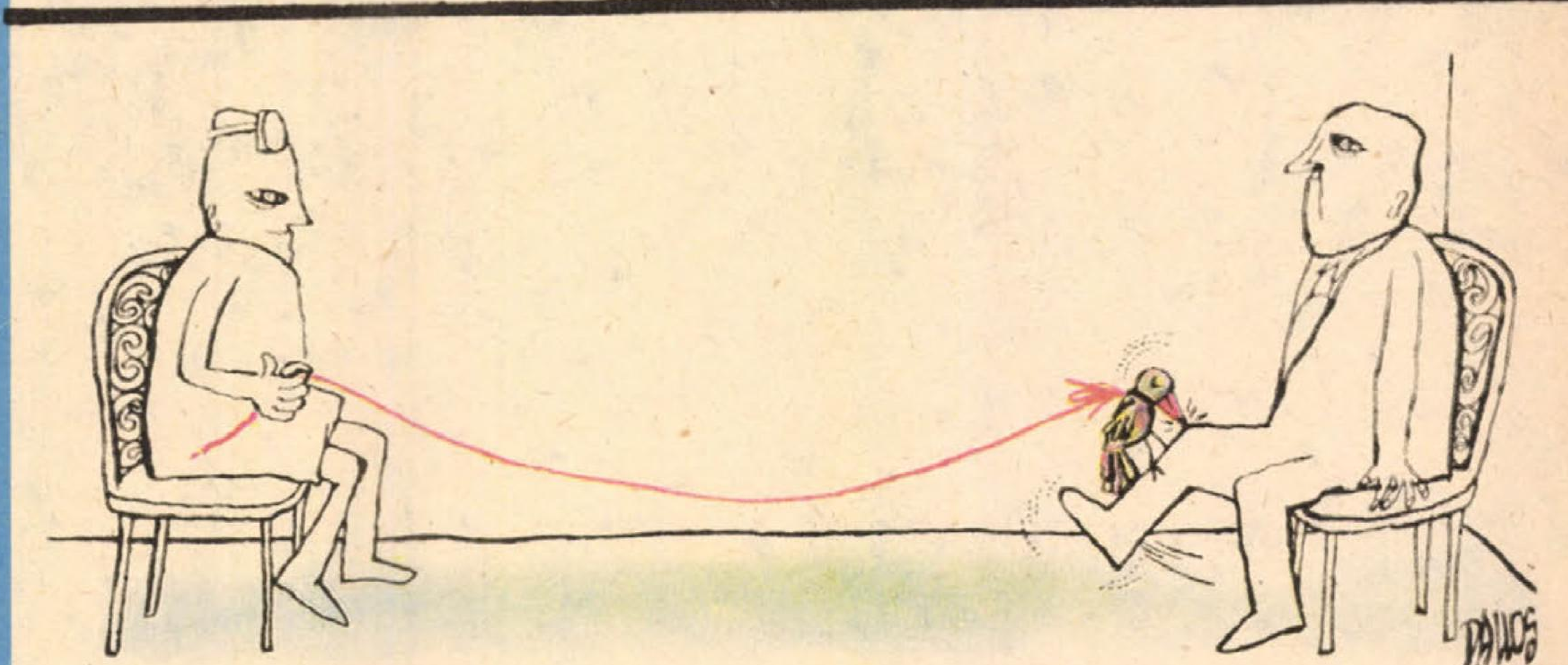
– Hová szeretne menni, Mancika?
– Az anyakönyvvezetőhöz...

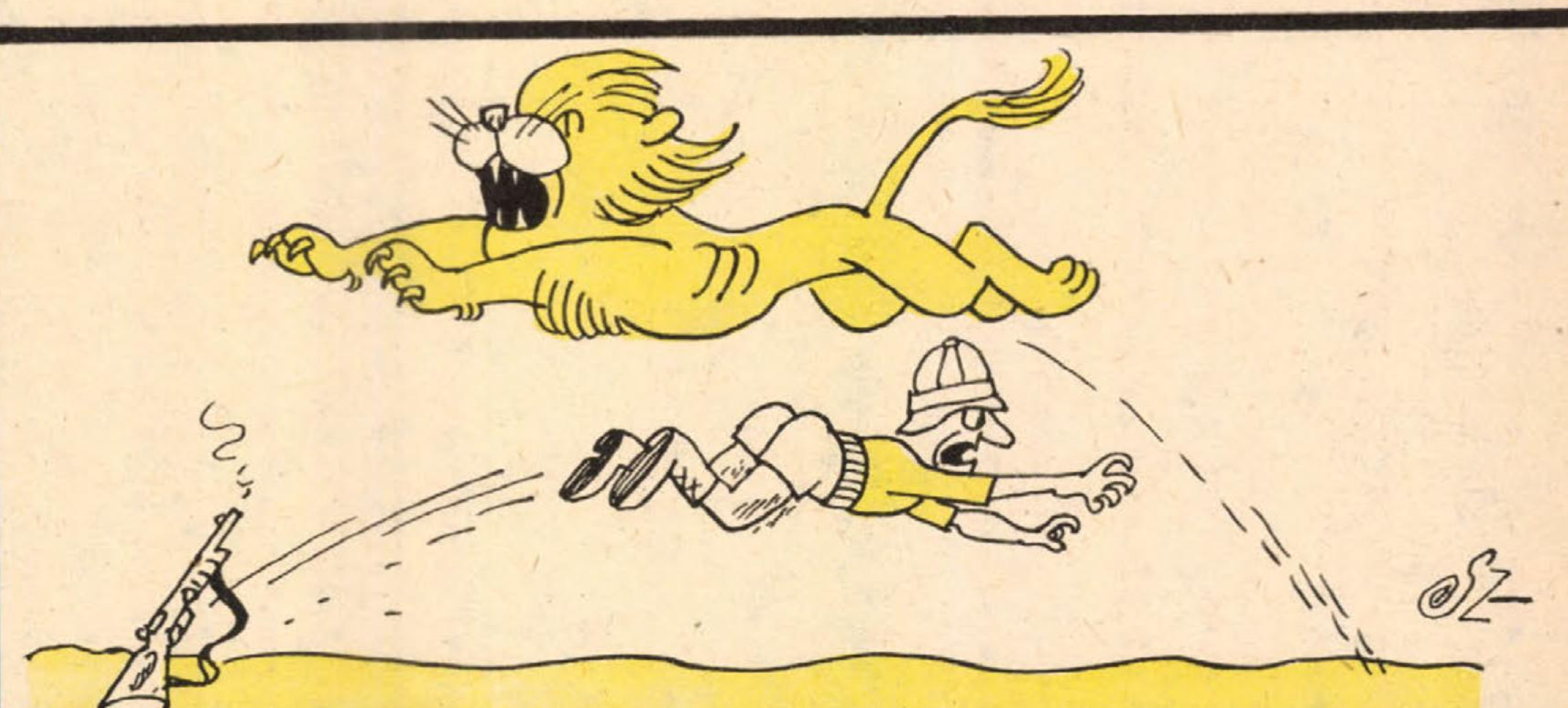
B. Szilágyi János

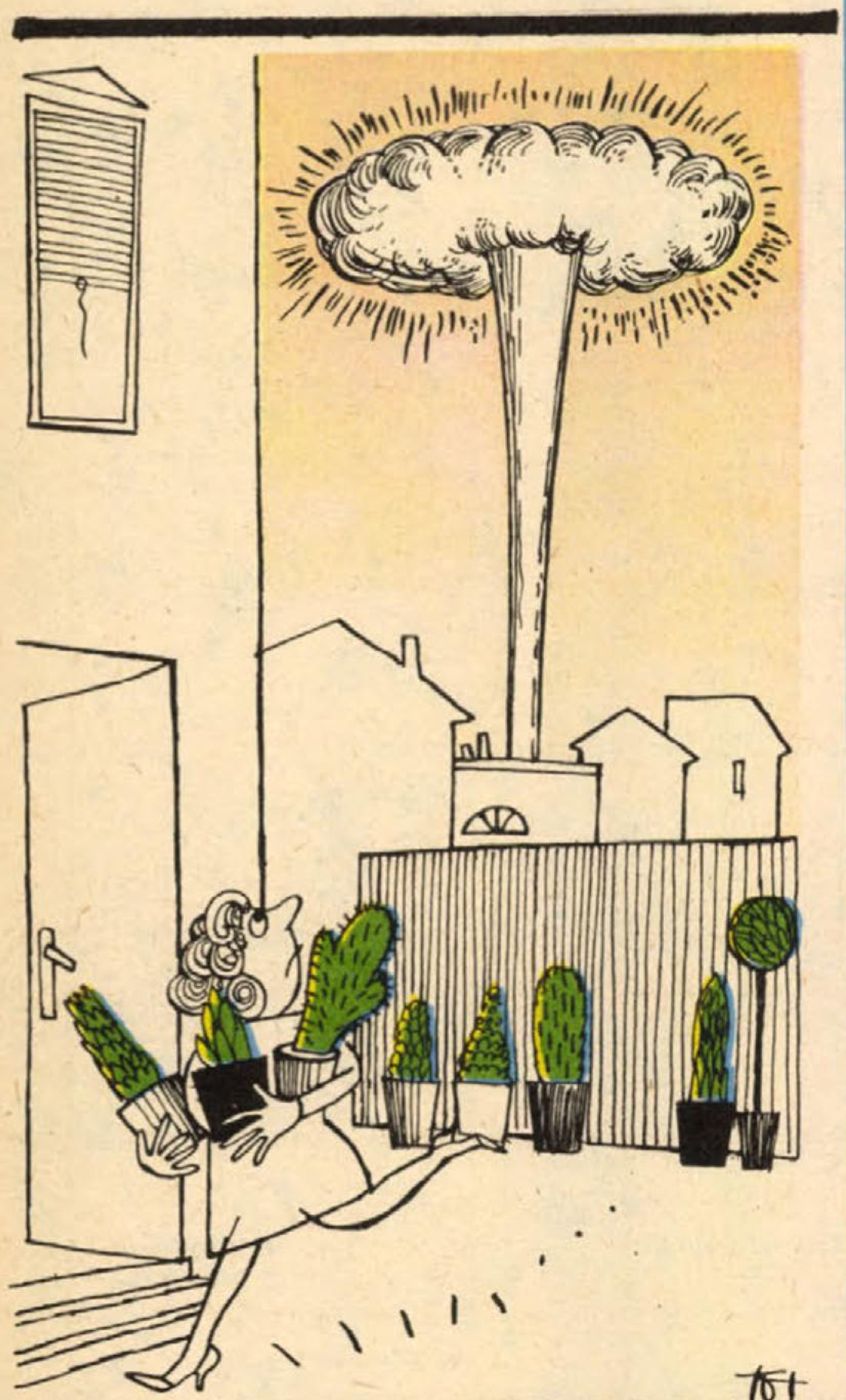
Reflex

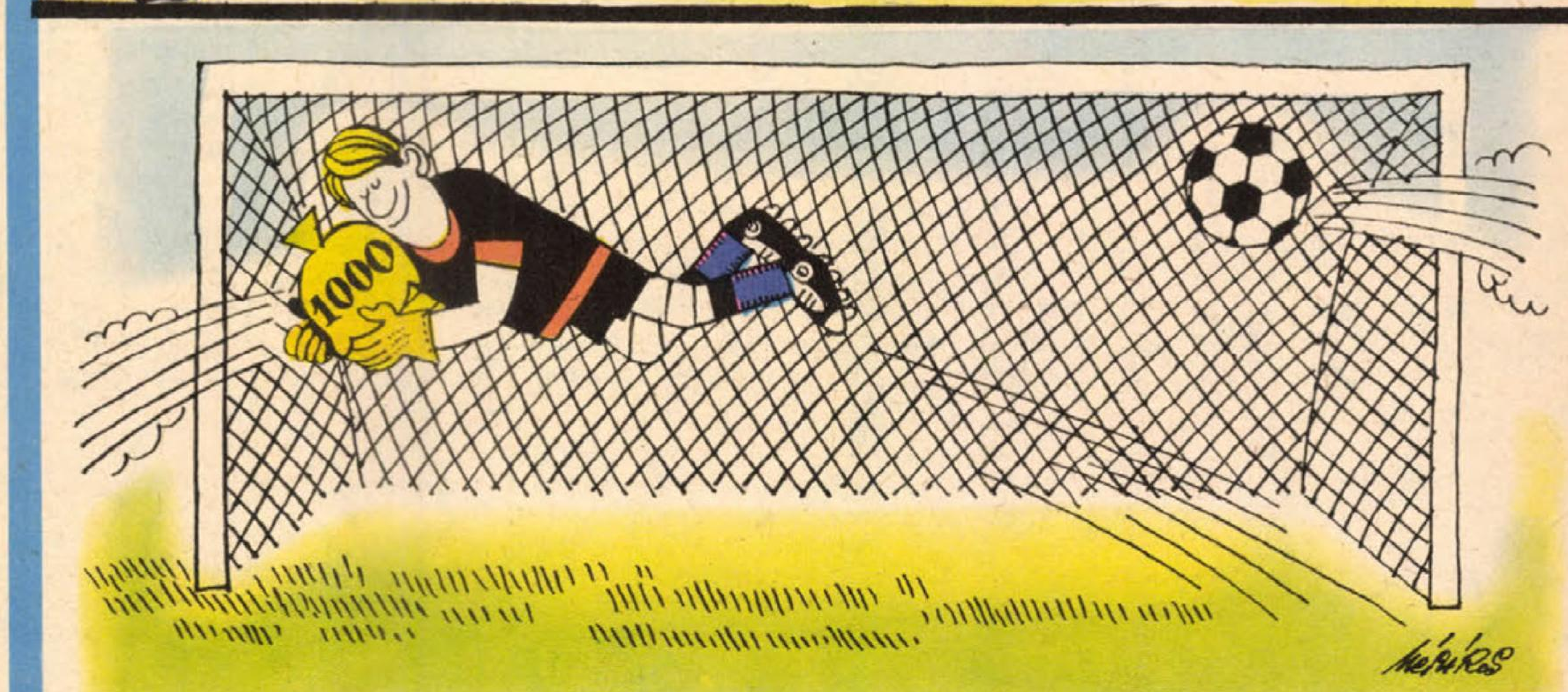
BALÁZS–PIRI, DALLOS, SZÜR–SZABÓ, TÓT, MÉSZÁROS, FÜLÖP, BRENNER

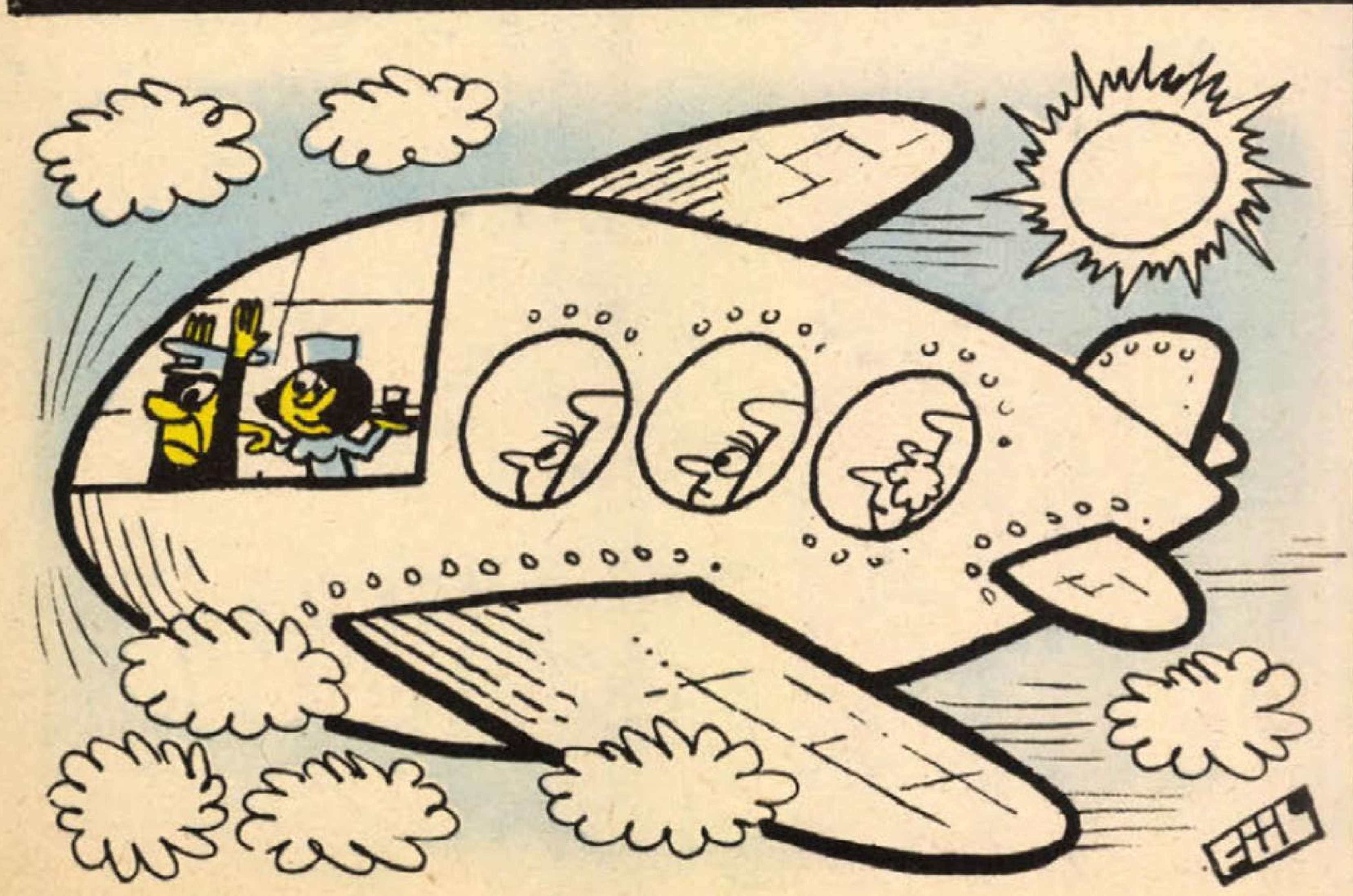

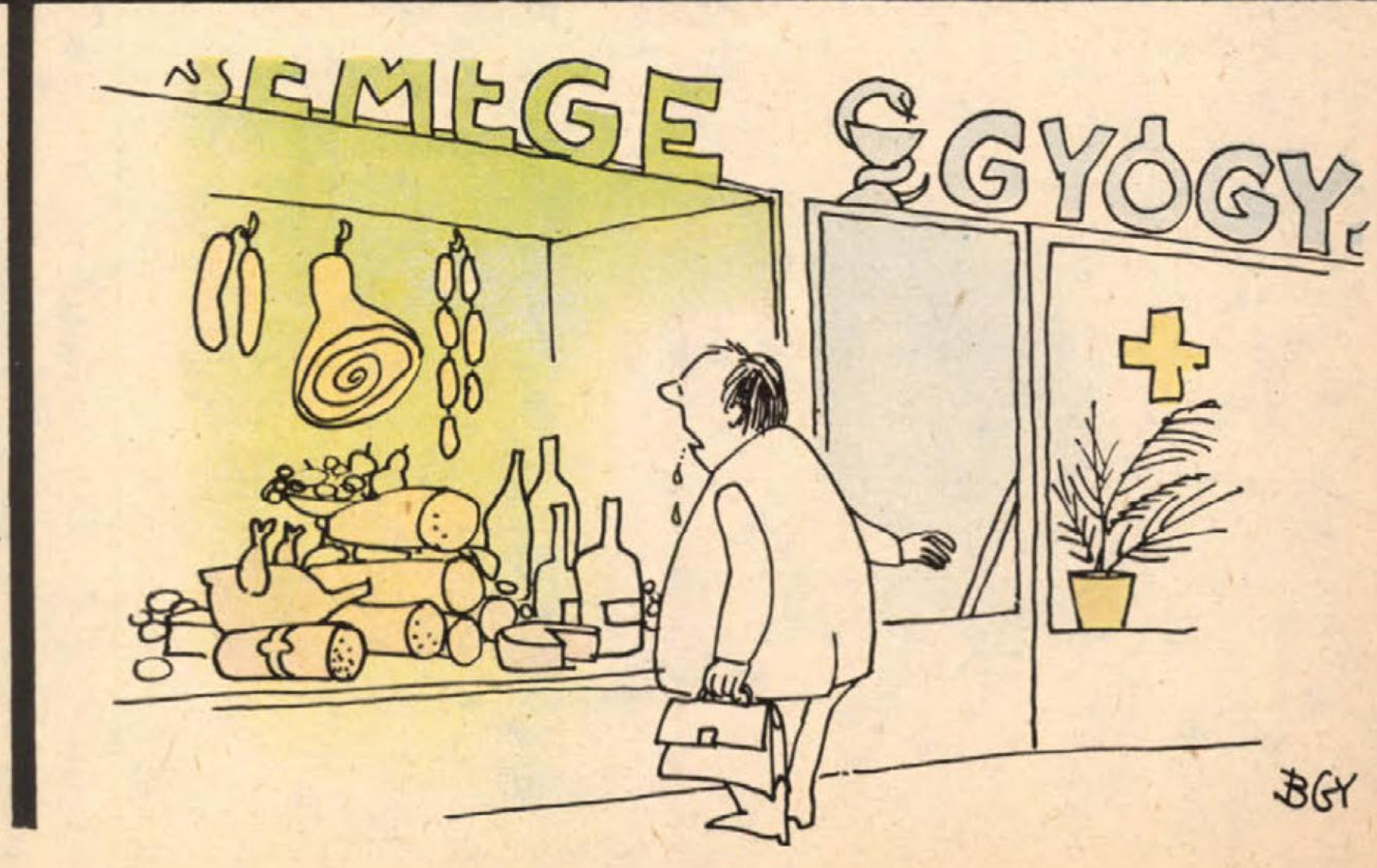

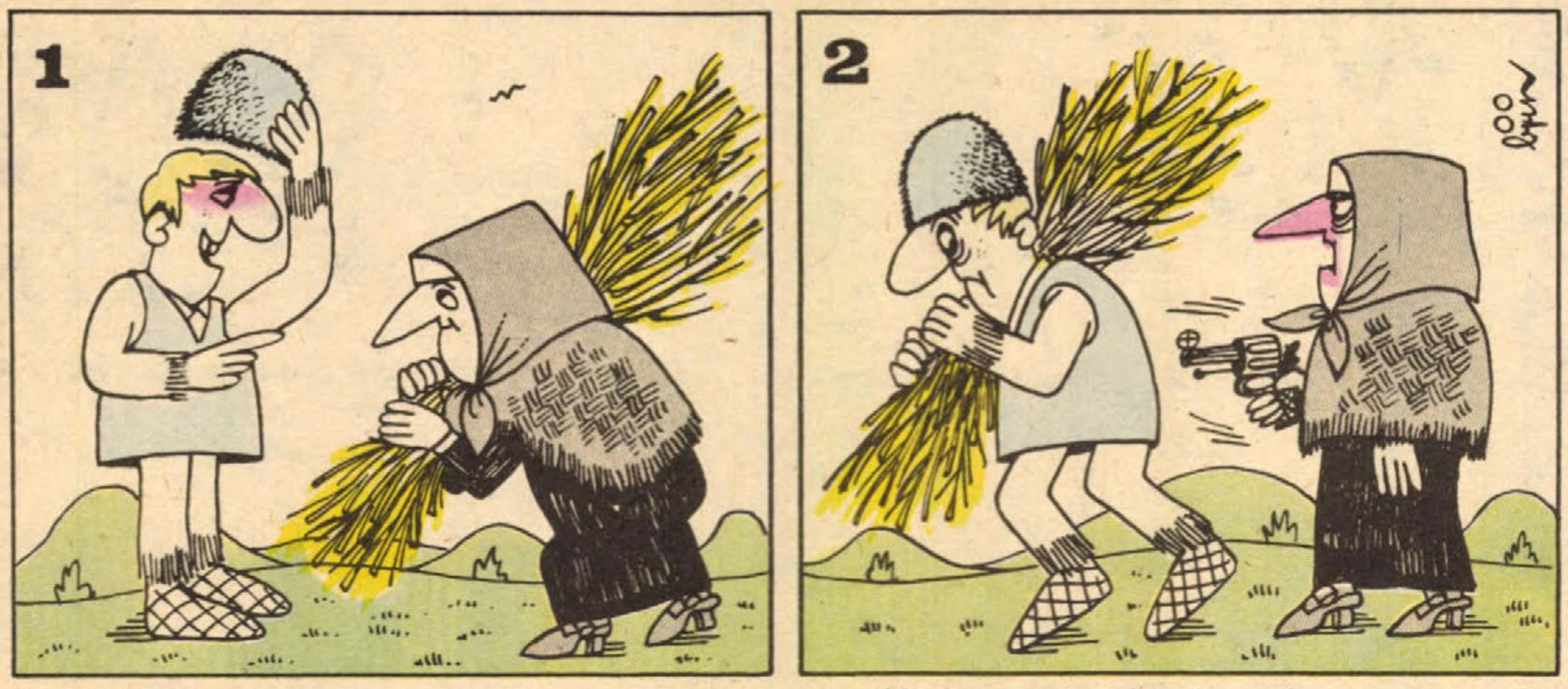

BIZALMATLAN ANYÓKA

– Segíthetek, öreganyám?

– Ne haragudj, édes fiam, de nem szeretném, ha meglépnél a rőzsémmel!...

Muhinkai megmenti a magyar futballt

Tetszenek ismerni a kis Muhinkait? Ismert slágerszerző, a „Gyere velem sehova sem" és a „Julcsa, mért vagy reggel furcsa?" című táncdalait még ma is éneklik a szerző rokonai. Muhinkai nevét nem is annyira az eredeti dallamvezetésű és ritmusú számai, mint inkább kitűnő üzletemberi erényei tették ismertté. Muhinkai szorgalmasan járt az énekesekhez, kalapjának külön fogasa volt már Zalatnaynál, és rablóultiban négy aduval és hajtószínnel sem kontrázta meg Koncz Zsuzsa férjének az ultimóját. Ennyit röviden művészi múltjáról.

A napokban — szokása szerint nagy hévvel — csörtetett végig a Körúton. Zsebéből vaskos kottapaksaméta kandikált ki.

— Hova-hova? — kiáltottam rá. — Koós Janihoz?

— Ugyan — válaszolta —, Fazekashoz!

— Fazekas? Valami új énekes?

— Nem, régi csatár. Az Újpest szélsője!

— Ne viccelj, hát már ő is énekel?

— Még nem, de énekelni fog, és csupa Muhinkai-számot!

Látva értetlen arcomat, magyarázatba fogott:

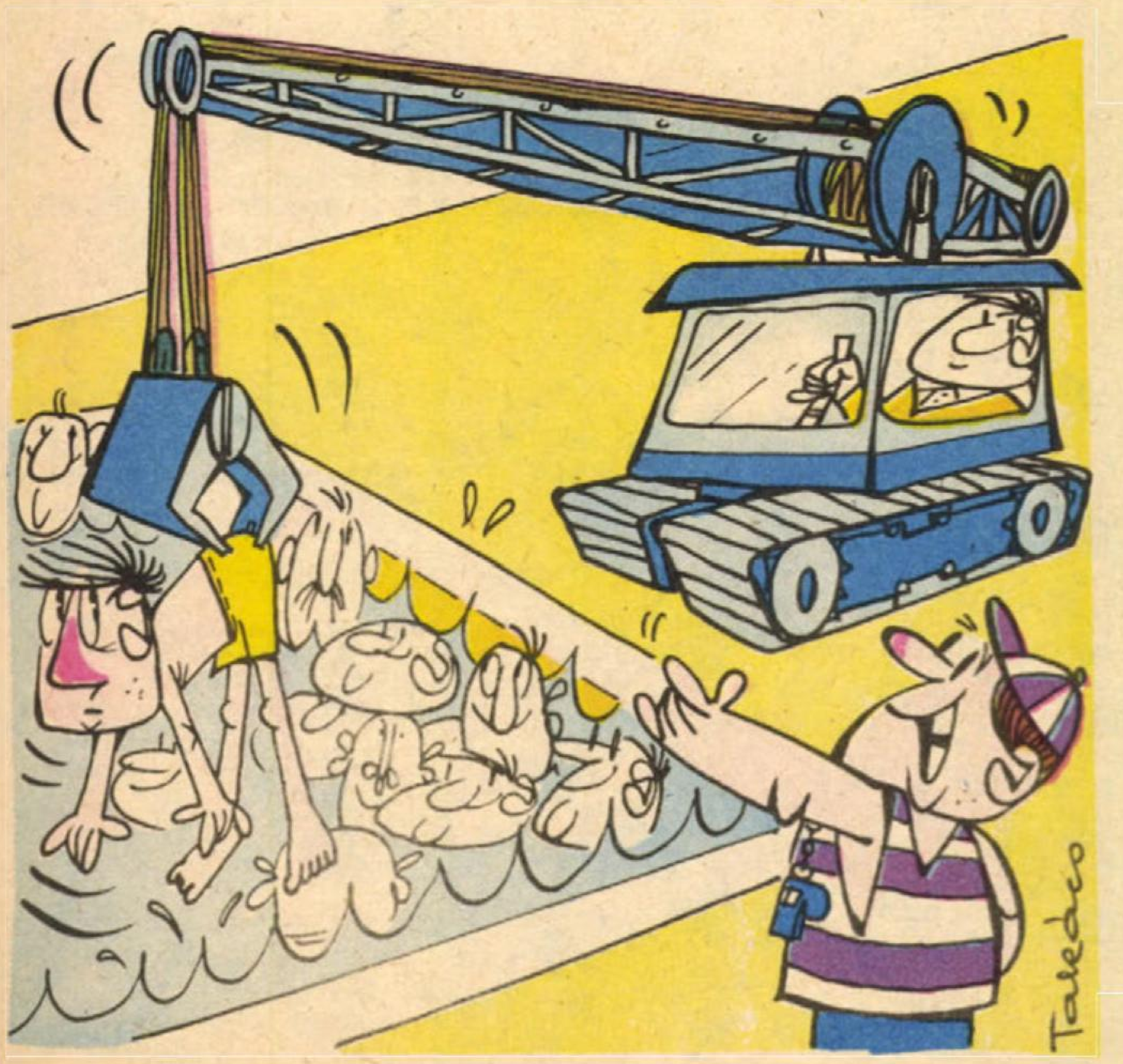
— Elhatároztam, hogy a magam módján és szerény erőmhöz mérten kihúzom a kátyúból a magyar futball szekerét. Marseille óta és főleg Szófia óta hétről hétre csökken a labdarúgópályák látogatottsága. Ha valaki vasárnaponként csöndes magányra vágyik, akkor kimegy a Népstadionba egy rangadóra. Nem csoda, ha a foghíjas lelátók előtt a focistáinknak nem megy a játék. A színész sem tud játszani üres nézőtér előtt. Olvastam, hogy a világbajnokság idején az angol labdarúgó-válogatott valamennyi tagja bement egy stúdióba, a számukra írt dalt közösen lemezre énekelték és milliószámra vásárolták meg a lemezt a szurkolók. Ekkor támadt a nagy ötletem. Ha mint futballistákra nem kíváncsi rájuk a közönség, talán mint énekesek sikert aratnak. A szünetig eljátszadoznának úgy, mint manapság teszik, akkor gyorsan parókát tennének a fejükre, mikrofont kapnának a gyep közepén, és valamelyik szupergroup kíséretében az én dalaimat adnák elő. Az első számaim: „Hajrá, Fraddi!" — ez sajnos a prozódia miatt csak két dé betűvel jött ki —, azután egy underground szerzeményemhez fűzök nagy reményeket: „Bárki engem hogyha rugdal, lesz még nagy a magyar futball." Ez utóbbit az új szövetségi kapitány kerete adja majd elő.

— Az egyesületek és a válogatott mérkőzések sok-sok pénzhez jutnak, és benevezem a fiúkat előbb a hazai Táncdalfesztiválra, majd az Eurovíziós dalfesztiválra is. Most mindenesetre jegesvíz-ivó kúrára fogom Fazekast, hogy olyan rekedt legyen a hangja, mint Joe Cockeré, aki a legrekedtebb hangú angol beaténekes. Hajrá, magyarok! — búcsúzott a lelkes kis Muhinkai.

Tardos Péter

CSÚCSFORGALOM

– Egy kicsit balra. Ott még van egy szabad hely!

MINDENT A VEVŐÉRT

– Es mit tetszik szólni ehhez a lámpaernyőhöz?

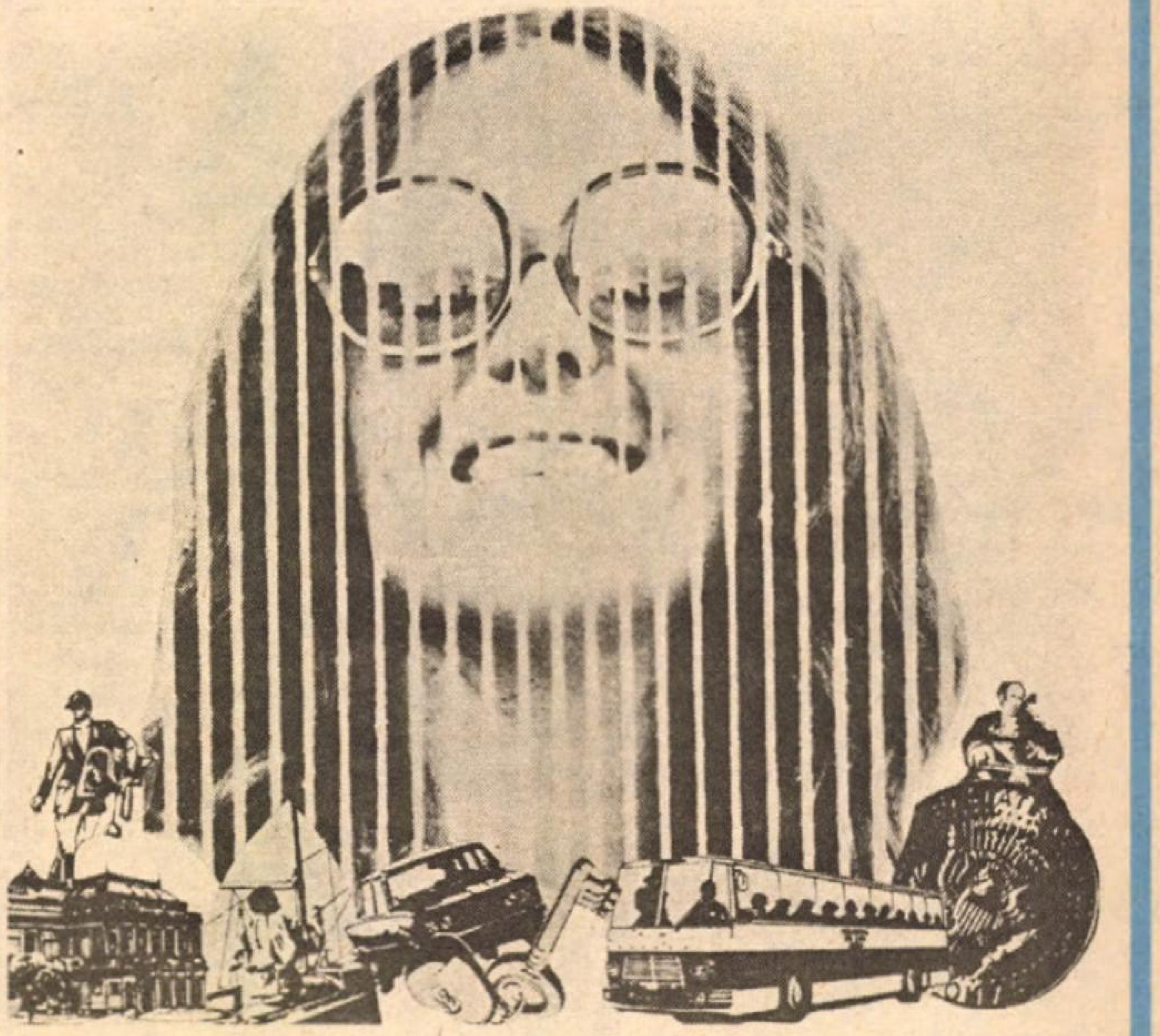
TÜCSÖK és BOGÁR

Új KRESZ-tábla?

(Szegeden fényképezte: Fóti Károly, Budapest)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Vajon mit ábrázol ez az ijesztő fotomontázs? Miért van a művésznő a rács mögött?

(A Magyar Idegenforgalmi Tanács programfüzetéből ollózta: Dr. M. J. P.)

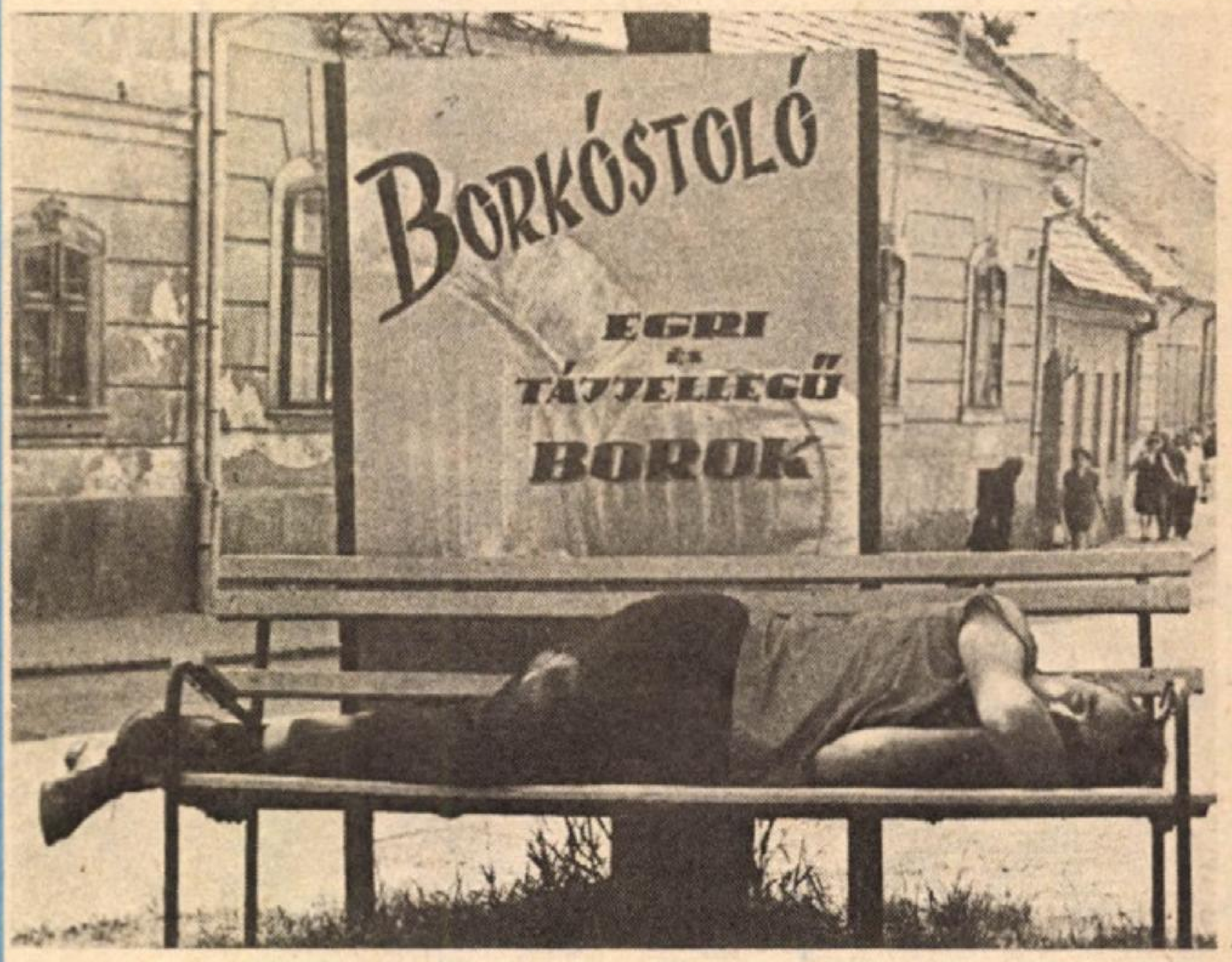

A sárvári vár hídja

A Magyar Ifjúság szerint a híd Kőszegen, a Képes Újság szerint Sárváron található. Az utóbbi az igaz!

(Beküldte Molnár Zoltán, Vasegerszeg)

Jó reklám Egerben.

(Fényképezte: Búzás István, Szekszárd)

SZILÁNKOK

NÉPSZERŰSÉG

A művész sötét napszemüveget rakott az orrára, hogy ne ismerjék fel az utcán. Nem ismerték fel, azért aztán alaposan megsértődött.

ÁLLÁS, PROTEKCIÓVAL

— Emberek! Segítsenek, nem tudok úszni! — kiáltotta kétségbeesetten a vízbe pottyant úszómester.

IN FLAGRANTI

— Válunk.

— Miért?

— Rajtakaptam a feleségem, hogy leselkedett a kulcslyukon, amikor egy másik nővel csókolóztam. Azonnal közöltem vele, hogy válunk, mert bizalom nélkül nem lehet együtt élni.

JÓSLAT

Brahovácz meséli:

— Én hiszek a jóslatokban. Tíz évvel ezelőtt egy jósnő azt jövendölte: gyönyörű nőt kapok feleségül, és híres, gazdag ember leszek.

— Hiszen semmi sem vált be.

— Ez igaz, de a jósnő arra is figyelmeztetett, hogy legyek bizalmatlan az emberekhez, mert sokan hazudnak nekem.

SZAKMAI BESOROLÁS

— Irén megesküdött, hogy én vagyok az első az életében.

— Az első férfi?

— Az első karbantartó lakatos.

NÉMAFILM

Tegnap láttam egy 1971-ben készült némafilmet. A mozinak ugyanis olyan pocsék volt a műszaki berendezése, hogy egy árva hangot nem hallottunk.

ROMANTIKA

Béla hangulatos tábortüzet gyújtott és szalonnát sütött a rőten lobogó lángok felett. Csak az a szomorú, hogy mindez a lakásában történt.

ÁBRÁNDOZÁS

— Nem akarok másodszor férjhez menni, először viszont szeretnék — mondta ábrándozva Edit.

Galambos Szilveszter

BORIS VIAN:

PECHES PÁRIZSI PASAS...

1

Gaston Teyphel ellágyultan nézte a feleségét, a szép Jeanne-t, amint etette szerelmük gyümölcsét, egy háromhónapos telivér babát, aki a női nemre hallgatott, bár, ami az eseményeket illeti, ennek alig van jelentősége.

Gastonnak mindössze tizenegy frank lapult a zsebében, pedig másnap házbért kellett fizetnie; ám az égvilágon semmiért sem nyúlt volna ahhoz az ezres bankókkal tömött matrachoz, amelyen idősebb fia aludt, aki április tizenkettedikén töltötte be tizenegyedik évét. Gaston sosem vitt magával mást, mint aprópénzt meg géppisztolyt.

— Azért mégiscsak itt volna az ideje, hogy ez a gyerek, aki már a negyedik hónapját tapossa, hasznossá tegye magát...

— Ide figyelj — felelte a szép Jeanne —, igazán megvárhatnád, amíg betölti a hat hónapot! A gyerekeknek nem szabad túl korán belekerülniük a taposómalomba, mert lúdtalpuk nő.

— Igazad van — hagyta rá Gaston —, de minden bizonnyal van valamilyen kiút.

— Van, de csak babakocsival tudunk rátérni. Mikor veszel már? — kérdezte Jeanne.

— Majd barkácsolok egy ócska szappanos ládából meg Packard-kerekekből. Így olcsóbb, és divatosabb lesz. Auteuil-ben az úri gyerekek mind... izében... ilyen hogyhijákban... lófrálnak... szóval... Uramisten! — fejezte be hirtelen. — Most jut eszembe...

2

A szép Jeanne lenge léptekkel lépte át az előkelő Hayadon sugárút 00 számú impozáns bérházának hatalmas kapuját díszítő dombormíves küszöböt. Balra, a fekete-fehér márványlapokkal kikövezett, széles folyosó végén megpillantotta a lépcsőházat, sőt nem is a há-

zat, hanem a lépcsőkastélyt, amelyet cifra kovácsolt vas ékesített. s a takarosan tekergő lépcső alatt, a liftaknában egy XVI. Lajos stílusú díszfelvonó pompázott előtte, illetve mellette, két fejedelmi babahintó várakozott, fehér nyúlszőr takaróval: az egyik az illusztris Mousseline-Velours família legifjabb sarjára várt, a másik meg a Chiffon-Ridicule család újdonsült csemetéjére.

Az előző terjedelmes mondat lehetővé tette a szép Jeanne-nak, hogy mögé bújjon és észrevétlenül elsuhanhasson a házmesteri fülke előtt. Hozzáteendő és értendő, hogy a szép Jeanne, ki ez alkalomra hosszú foxikabátot vett fel, amely alól hasonszőrű csipkealsószoknya kandikált ki, gyöngéden szorította a karjába a leánybabát, akivel az Úr ama tüzetes érintkezés következtében ajándékozta meg, amely érintkezés egészen szoros és bensőséges, bár csupán kurta kapcsolatba kerítette Gaston Teyphel-lel.

A szép Jeanne szempillanat alatt eldöntötte, hogy a Mousseline-Velours família gyermekhintaja jobb állapotban leledzik, mint az ifjú Chiffon-Ridicule sarjé. Akkurátus megfigyelés volt, hiszen amaz, a kis disznó, mindannyiszor bepisilt a kocsiba, ahányszor csak

a nörsze lóval találkozott. Furcsa reflex volt ez, mert hat év múltán az ifjatag Chiffon-Ridicule atyja idült lóversenyitisz következtében elhalálozta magát...

Jeanne belibegett a liftbe, felvontatta magát két emeletnyire, majd a grádicsokon vonult le, önlábán, hogy a házmesterné jól láthassa. Aztán a babahintóhoz lépett, és gyöngéden lehelyezte a nyúlvánkosra Veronikát, azt a saját gyártmányú leánycsecsemőt, akinek az imént röviden ismertettük létrejötti körülményeit.

Aztán kilibegett a hintócskával, átlépte a díszes porta dombormíves küszöbét, és megindult a Hayadon sugárúton.

Gaston száz méterrel odább várt reá.

— Pompás — mondta, miután szemrevételezte a kisded járművet. — Kiskereskedelmi ára testvérek közt is eléri a harminc lepedőt. Kismiska lesz tizenkettőért túladni rajta.

— De a dohány engem illetend — fejezte ki magát némi fennköltséggel a szép Jeanne.

— Nem törődöm a költséggel — vágta rá, mint a katonatiszt, Gaston, aki férjül szegődött hozzá, már előzőleg. — Ez nekem csak próba volt, s a java melót te fejtéd ki. Kvittek vagyunk.

3

— De egy órán belül visszapaszszolod? — kérdezte Léon Douplala.

— Hát persze — hagyta rá Gaston.

S ezzel már koponyájára is erősítette a bukósisakot, amit Douplala nyújtott oda neki, s megtekinté magát a tükörben:

— Állati jó! Olyan vagyok, mint egy igazi.

— No, rajta — biztatta Léon. — Egy óra múlva itt legyél!

Egy óra múlva Gaston meg is állt ama bérház előtt, ahol Léon kéglije volt, egy ragyogó Norton-motorkerékpárral, amelynek sárhányójában akár a walesi herceg is megborotválkozhatott volna.

— Nem rossz — állapította meg Léon.

— Legalább kétszázötvenezer frankot ér — mondta Gaston. — Minthogy okmányok nincsenek hozzá, lévén, hogy az imént loptam, százezernél nem fogok többet kapni érte. De azért megérte, hogy kölcsön kértem a sisakod, nem igaz?

— Nem vitás — helyeselt Léon. — Ide hallgass, mi lenne, ha neked adnám az enyémet? Akkor nem lenne problémád a papírokkal...

— Rendben — örvendezett Gaston. — A tied is Norton?

— Az — nyugtatta meg Léon. — De nincs mágneses és forgatóréteges törzskapcsolója, mint ennek...

— Sebaj, én azért állom a szavam. Itt a kezem, nem disznóláb, eb, aki sajnálja!

4

Gaston százötvenezerért adta el Douplala motorját, s mialatt Léon a sitten tenyésztette terveit, őkelme vett magának egy szép sofőröltönyt, sapkástul.

— Tudod — magyarázta a szép Jeanne-nak, miközben a kis Veronika éppen pezsgős cuclit szopogatott — senkinek sem jut eszébe, hogy megállítson egy diplomata rendszámú kocsit, pláne, ha sofőr csücsül benne. Persze épp ilyen könnyen megcsaphatnék egy mozdonyt is, de akkor a kezem kocsikenőcsös, a képem meg szenes lenne. És, ámbátor érettségiztem, meglehet, hogy a mozdonyvezetéssel nem boldogulék. Így hát inkább meg se próbálom. Különben sem vagyok nagyravágyó, napi százezerrel is beérem. Mellesleg, meggyűlne a bajom, ha engedély nélkül közlekedném a vágányokon, az országúton pedig feltűnést keltene a lokomotívom...

— Ne izgasd magad, drágám — nyugtatta meg Jeanne. — De volna egy kérésem...

— Érted mindent megteszek — mondta Gaston lovagiasan, ki már a sofőrruhájában díszelgett. Jeanne magához húzta, valamit súgott a fülébe, majd önfüléig elpirult.

Gaston tövig elnevette magát:

— Elkótyavetyélem a nagykövetség Cadillacjét, és már hozom is.

Az akció sikerült. Gaston egymillió háromszázezer frankot kapott a lopott Cadillacért, mert a hamis forgalmi engedélyeket már szériában szaporították, és minden trafikban lehetett kapni. Mielőtt hazatért, betért egy ószereshez. Fertályóra sem telt bele, máris Jeanne-nál volt, kezében jócska csomaggal:

— Tessék, aranyom. Itt van az uniformisom. Amikor óhajtod, megkapod a tűzoltókocsidat.

— A létrával együtt?

— Azzal, hát.

— Szeretlek, drágám! — kiáltotta Jeanne, de Veronika felbőgött a bölcsőben, mert úgy vélte: két gyerek, az sok.

5

Douplala unta magát a zárkában. Szerencséjére Gastont mellé zárták:

— Hogy kerülsz ide? — érdeklődött az ülnök.

Gaston nevetett:

— Az asszony nemcsak ingatag, hanem telhetetlen is. Képzeld, megcsaptam egy tűzoltókocsit, mire őnagysága arra kért, bugázzak neki egy gyászkocsit.

— Ez már túlzás — vélte Léon, mert az ő neje megelégedett egy harmincöt férőhelyes autóbusszal.

— Na, ugye? — folytatta Gas-

ton. — Hát én erre vettem egy koporsót, belementem, és keresni kezdtem hozzá egy halottaskocsit.

— És nem sikerült?

— Próbáltál már koporsóban közlekedni? Nem valami kényelmes! Fel is buktam benne. Elgázoltam egy kiskutyát, s mivel éppen a börtönigazgatóé volt, egykettőre hűvösre tett...

— Nahát — hüledezett Léon Douplala. — Peches párizsi pasas vagy.

(Magyarra fordította: Bajomi Lázár Endre)

Amerikai viccek

CSALÁDI IDILL

Sötét lépcsőház. A férj kivételesen korán jön haza, csenget, és amikor nyílik az ajtó, a félhomályban azt hiszi, hogy a csinos szobalányt látja. Megöleli és megcsókolja. Mire az asszony: „Megbolondultál, hogy ilyen későn jössz? A férjem minden pillanatban hazaérkezhet."

AMERIKAI SZÁLLODA

— Ez a szobája, uram! — mondta a szállodás.

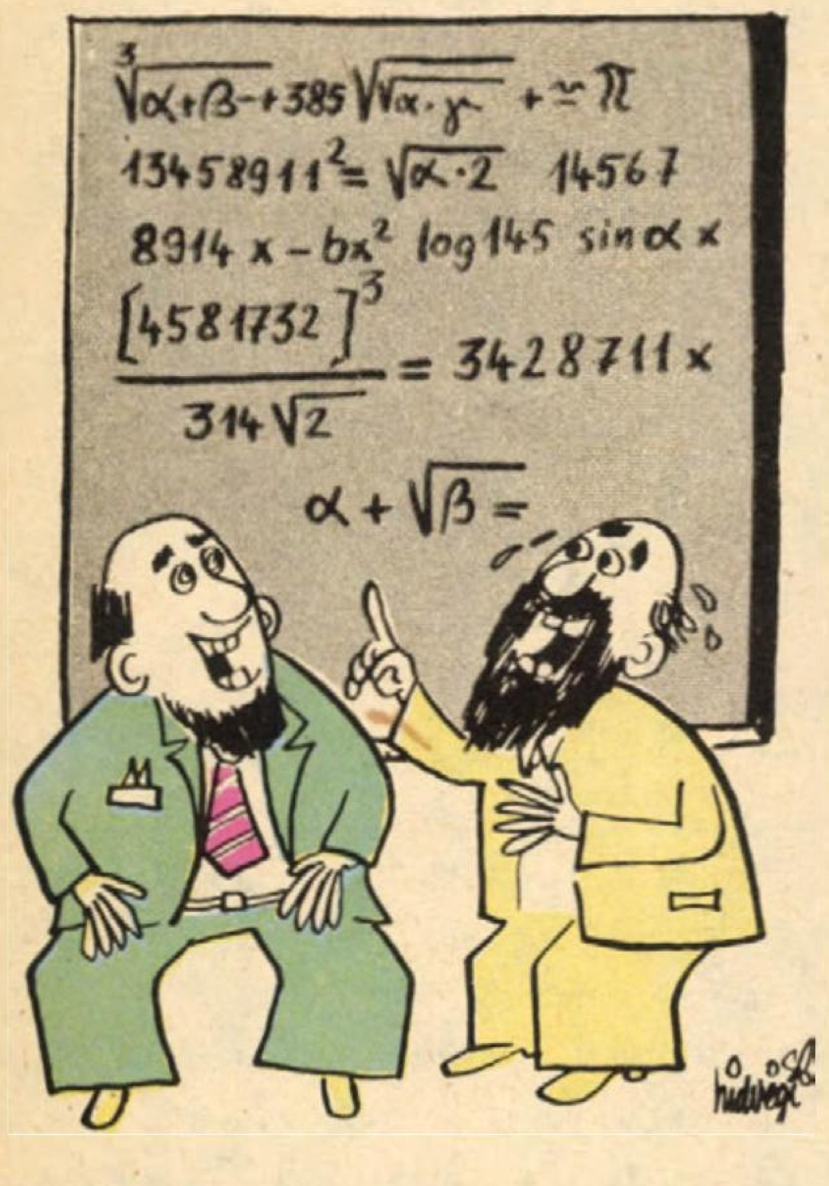
— De miért van egy kötél az ablakban?

— Ha tűz üt ki, azon leereszkedhet.

— És minek van biblia az éjjeliszekrényen?

— Arra az esetre, ha a kötél már égne, mire ön felébred.

SZAKEMBEREK

– Nahát, rég röhögtem ilyen jót!

A HÉT HÍREIBŐL

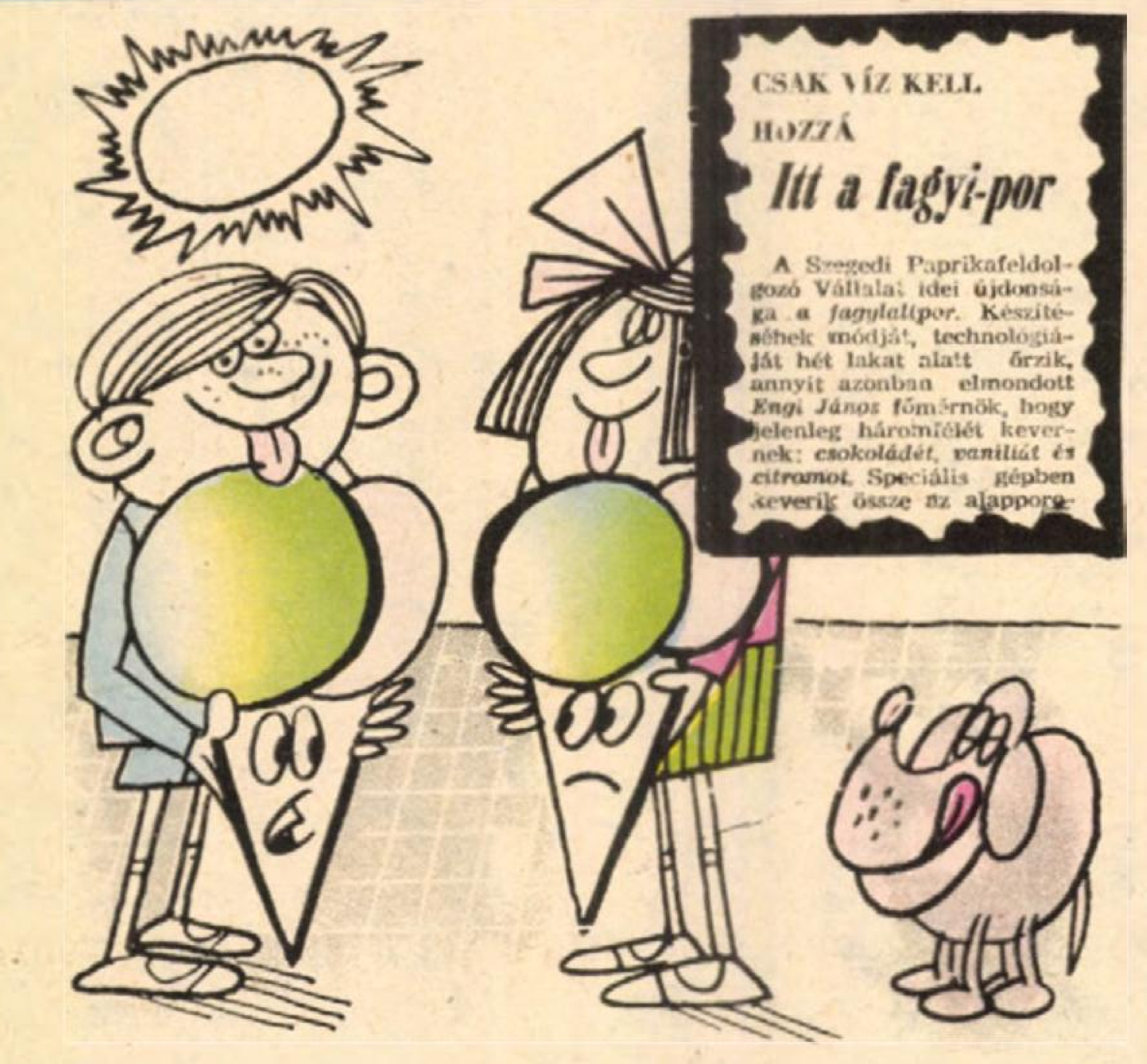
Fülöp György rajzai

– Most valamivel hosszabbat sóhajthat, bácsikám, mint a múlt héten ...

– Ettől eltekintve a lakás kitűnő ...

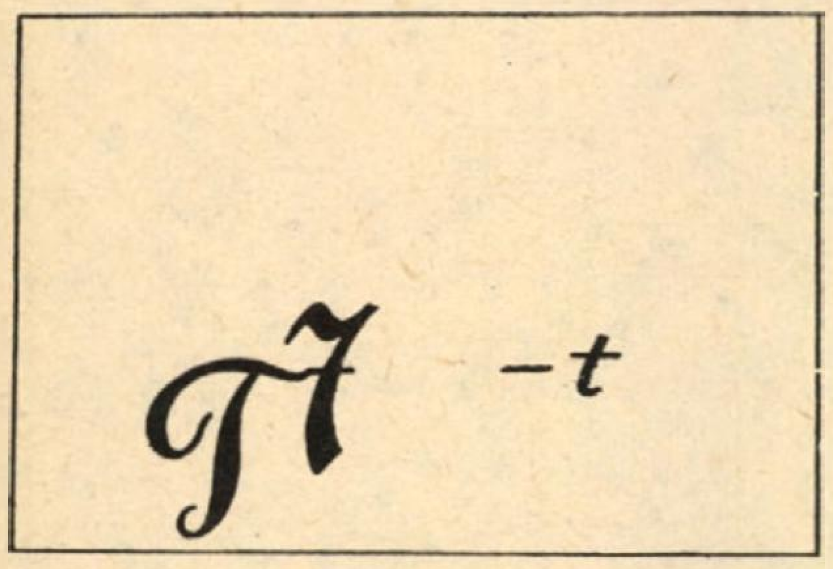
– Ilyen az élet, kartársak. Porból vétettünk, porrá leszünk ...

– Itt legalább nem lehet a piás vendéget kidobni ...

RÉBUSZ

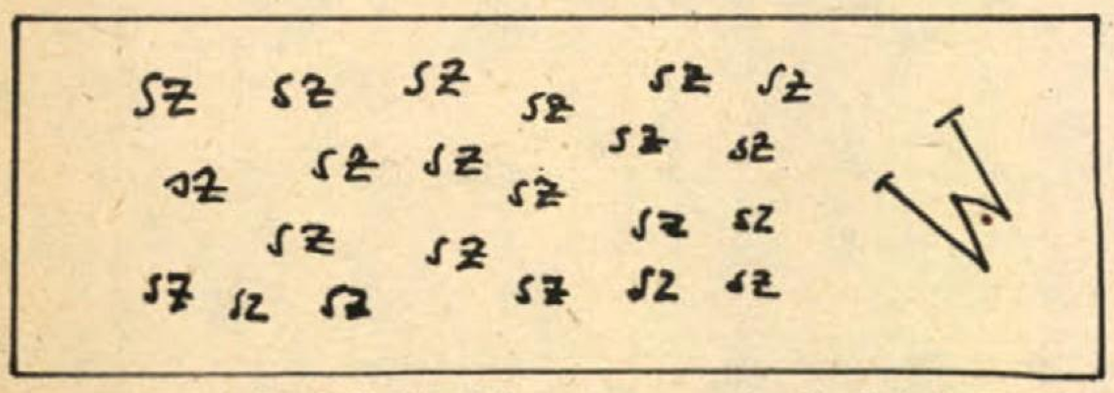
185. rejtvényünk megfejtése:

Érthetetlen

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Czitrom Ferenc, Bp. XIII., Mór u. 8.
Stefanovics Ferencné, Bp. XI., Hegyalja u. 50.
Ollári Mihály, Békéscsaba, MÁV Állomásfőnökség.

187. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb augusztus 2-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

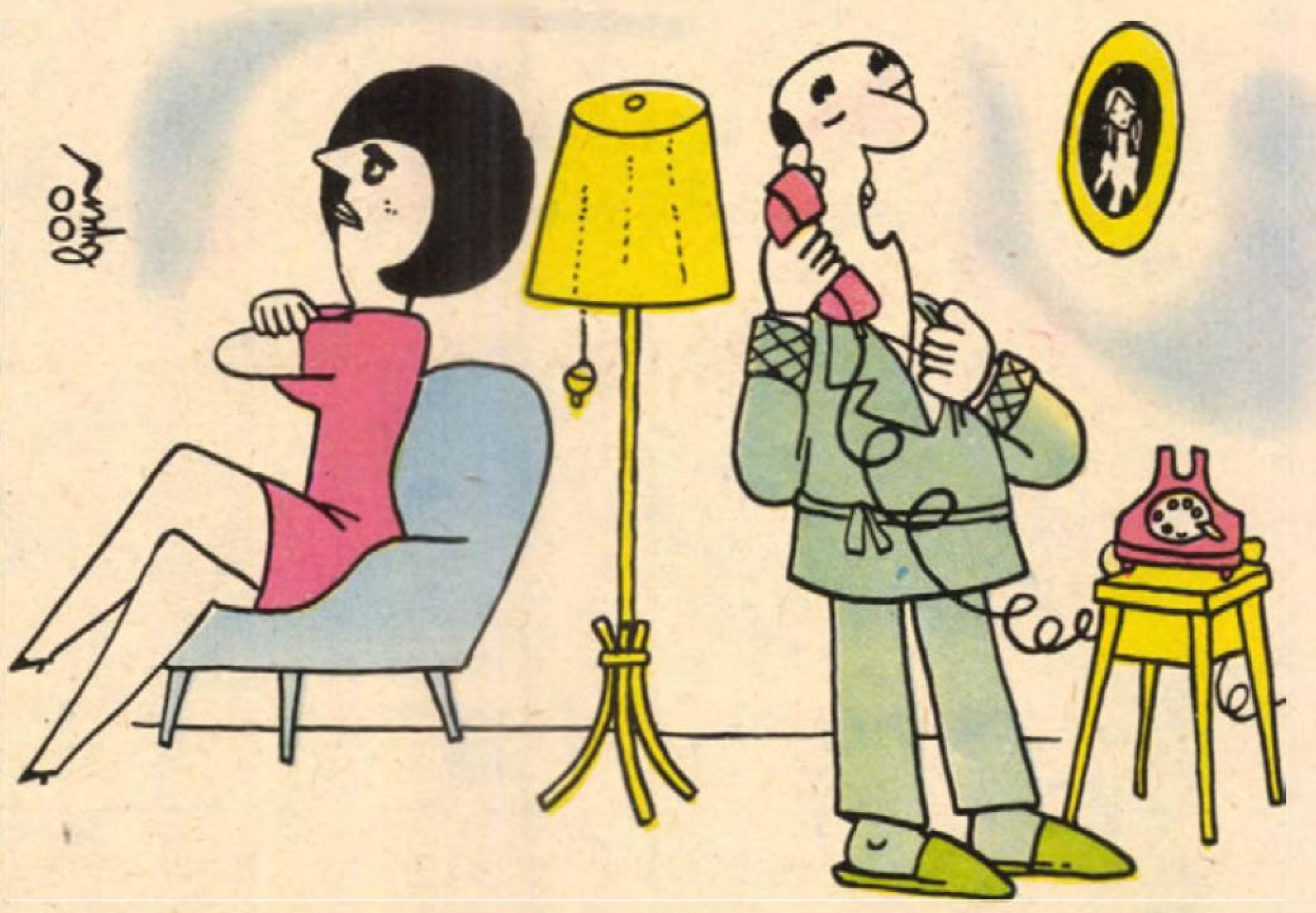
EGY ANGOL „HTB" SZTRAJKJA

Az angliai Mossleyben – olvassuk a londoni „Daily Mirror"-ban – Mrs. Ann Round úgy találta, hogy családja rendetlen, s nem méltányolja a családanya házi munkáját. A következő cédulát tűzte ki a faliórá alá:

„Én, Ann Round ezúton közlöm e lakás lakóival, hogy holnaptól kezdve sztrájkba lépek. Beszüntetem a főzést, mosogatást, takarítást, ágyazást stb. Ülősztrájkot folytatok az ebédlő túlsó sarkában."

Fenyegetését be is tartotta, s másnap az említett sarokban ülve olvasgatott, miközben férje és két gyermeke végezte a házi munkát. A békéltető tárgyalások sokáig eredménytelenek maradtak, s Mrs. Round csak akkor volt hajlandó újra felvenni a munkát, miután férje közölte vele, hogy ellenkező esetben kénytelen lesz sztrájktörőről gondoskodni.

PRECÍZ EMBER

– Halló, Statisztikai Hivatal? Csak azt szeretném bejelenteni, hogy a válási adatoknál számoljanak eggyel többet!

Ludas Matyi

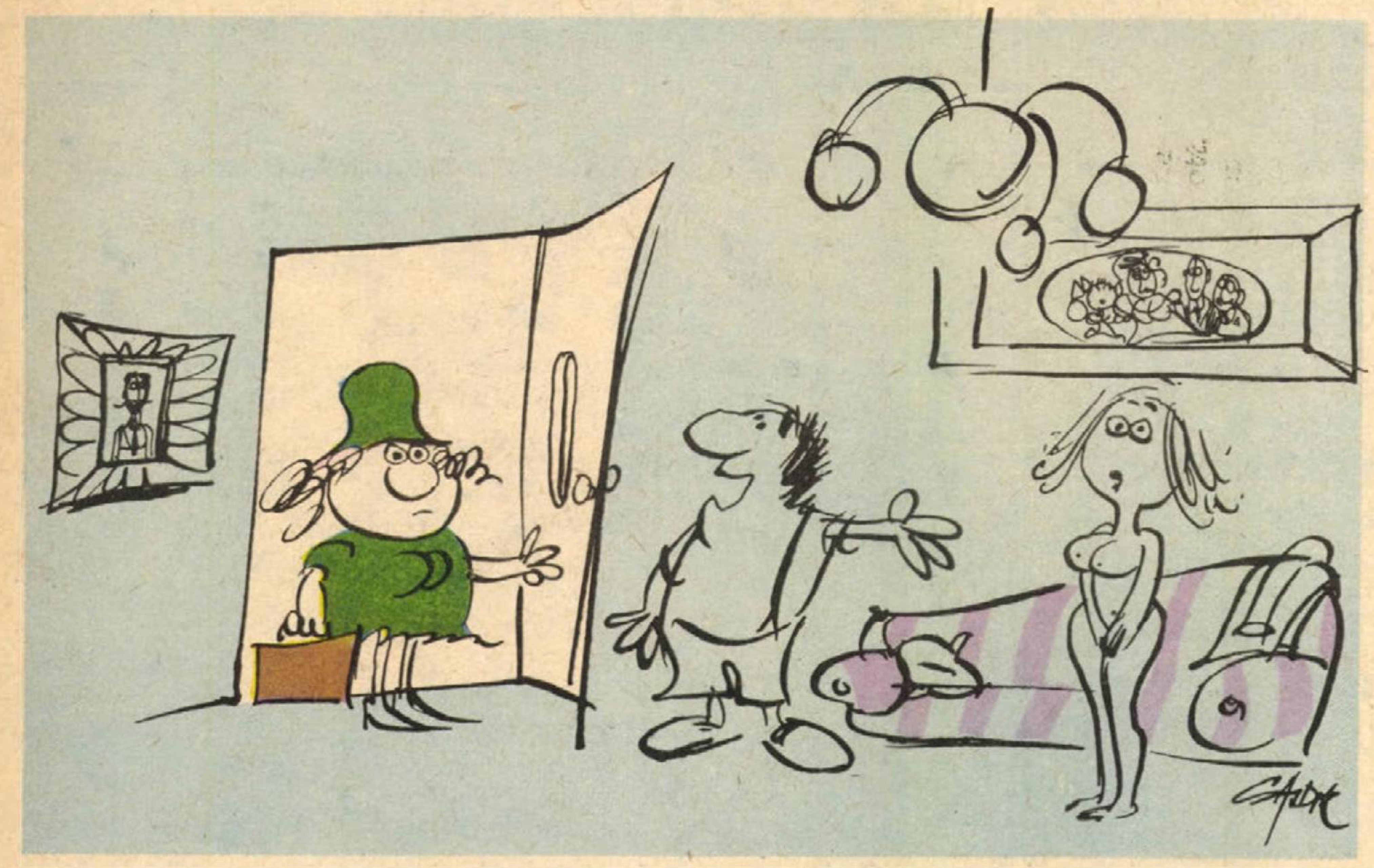
SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában — 71.3156/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

HOSSZÚ TÁVOLLÉT

– Mit szólsz, fiacskám, milyen szépen megnőtt a szomszédék Ilikéje, amíg úton voltál...

STOP

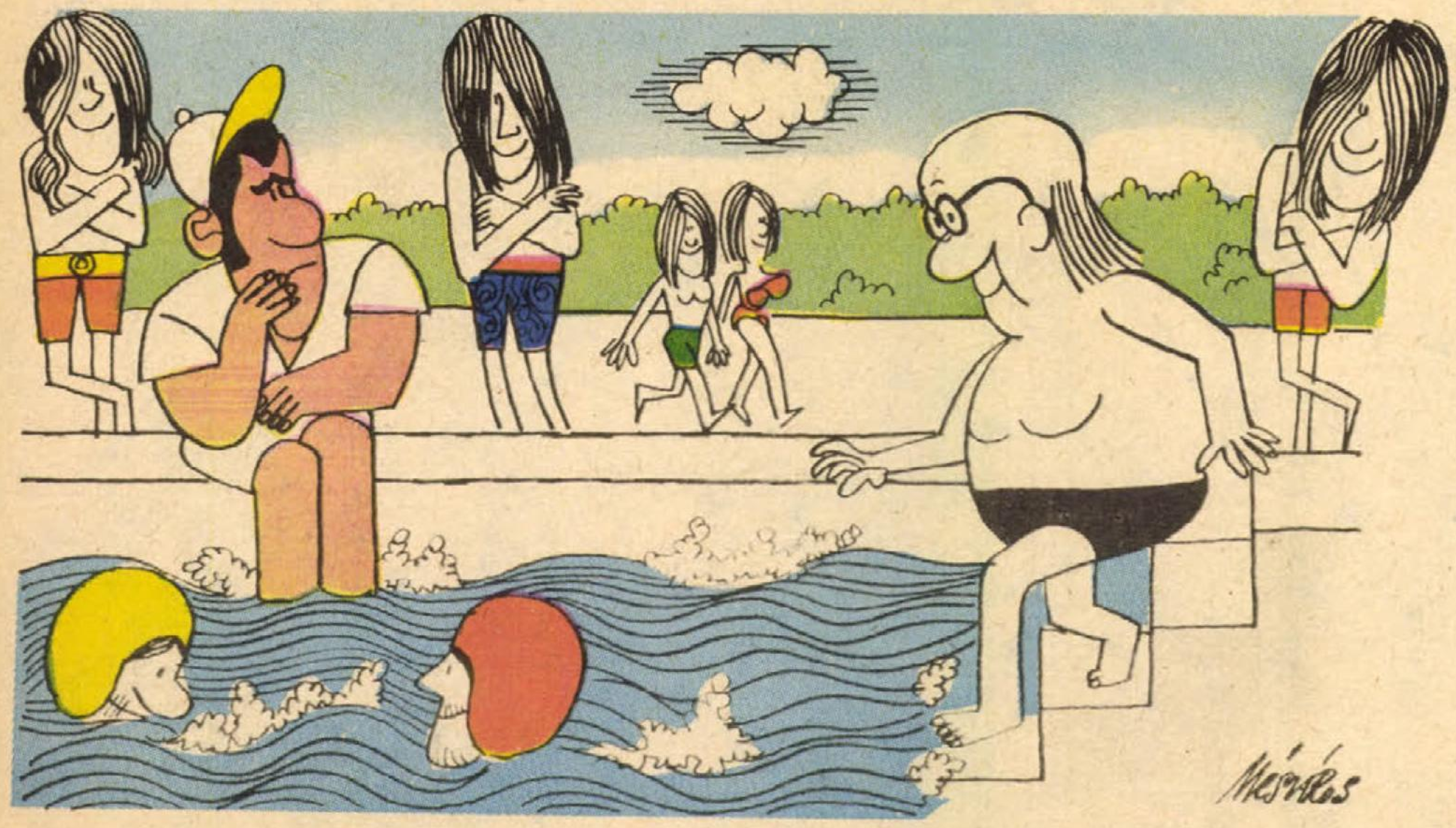

RÓMEÓ ÉS JÚLIA

– A bátyám üzeni, hogy megfázott.

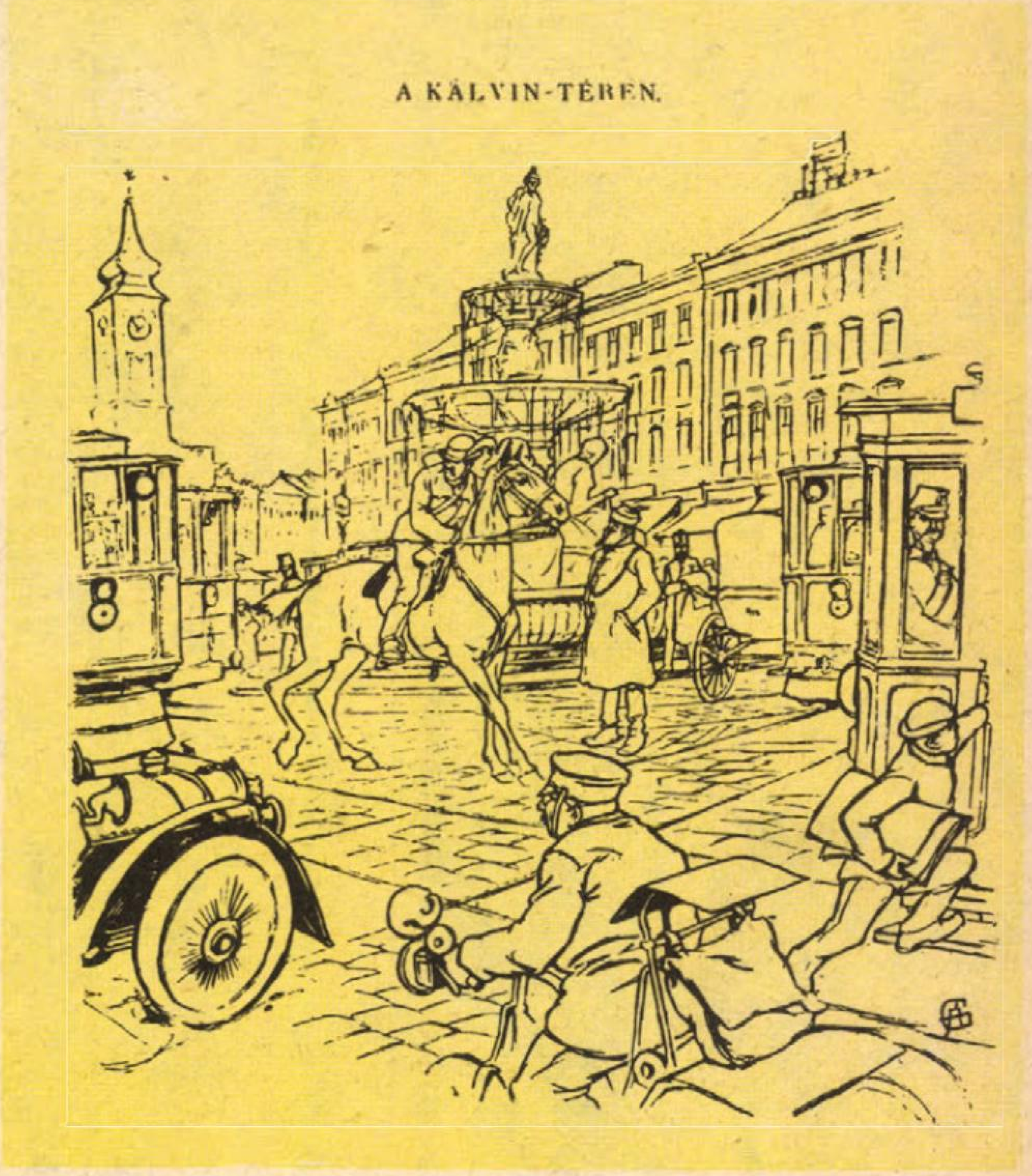
HOSSZÚ HAJÚ FÉRFIAKNAK IS KÖTELEZŐ A FÜRDŐSAPKA

Problematikus eset

Nincs új a nap alatt

Keserves a forgalom a Kálvin téren... Folyton-folyvást bontogatják a főútvonalakat... Vigasztalódj, mai közlekedő! Hatvan-hetven évvel korábban élt elődeidnek sem volt könnyebb a dolga, vagy legalábbis ugyanúgy panaszkodtak a forgalom növekedése és az utcák bontogatása miatt, mint ahogy te ma — enyhén szólva: panaszkodsz.

A *Borszem Jankó* század eleji képén az 1945 után az az Engels térre áttelepített Neptun-kút még a Kálvin téren áll. Körötte villamosok, ormótlan autók, motoros postatriciklik és lovas kocsik nyüzsögnek. Egy vidéki úr felvilágosítást kér a lovas rendőrtől:

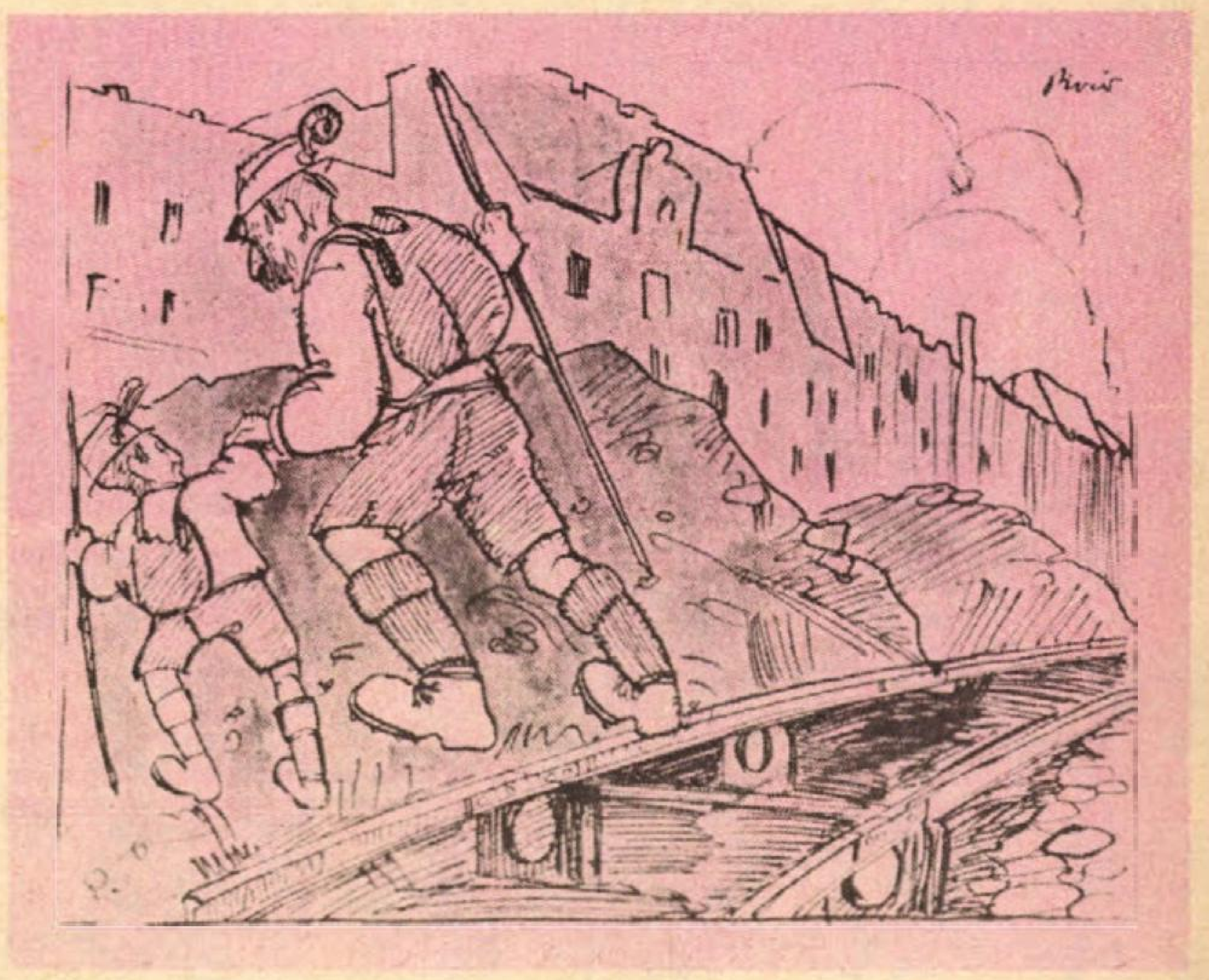
— ***Ugyan, mondja meg már, kérem...***

— ***Nem érek rá!*** — mérgeskedik a lovas rendőr.

— ***Hát akkor mit csinál itt?*** — érdeklődik a vidéki úr.

A lovas rendőr keményen fogja nyugtalankodó paripáját és nem kevésbé nyugtalanul pillant körül

— ***Vigyázok, hogy el ne gázoljanak!***

Az *Ekszkize!* című nyomdászélclap rajzolója 1912 májusában nyilván sínlerakás miatt feltúrt úttestet mutat. A turistamezbe öltözött apához így szól a fiacskája:

— *Apukám, már a Gellérthegy tetején vagyunk!*

— *Nem fiacskám* — feleli az apa —, *ez még csak a Rákóczi út!*

b. i.